

BİNBİR ROMAN

Cilt: 1 - Sayı: 21 - 25 Kuruş

6 - Ekim - Çarşamba - 1948

21/41

ÇOK GÜZEL BİR ALIN YAZISI. DERİM.

PEK ALA. GALİBA BU KIZ MIYAYEN BİR ALIN YAZISIYLA DOĞULUŞ.

AYNI AKŞAM AN KRİSSİYE TELEFON EDER.

KRİSSİ BUNU NASIL OLDU BİLMİYORLUM. O İKİ ADAM GİLDAYI PİYANO ÇALARKEN İSİTMİŞLER KONSER VERMESİ İÇİN BANA İSRAR ETİLER. BELKİ SEREFENAIL OLLUNCA SÜKUNET BİLİR.

KABUL ETMENE MEMNUN OLDUM. AMA ONU BURAYA ALAMAM. BU HABERİ FREDİN NASIL KARŞILAYACAĞINI BİLMİYORLUM.

Müthiş Hakikat

FRED İÇERİ GİREREK KOKUSMALARINI DUYAR..

KIZIM DİKKATLİ OL! GİLDA BİR ÇOK ŞEYLER ÖĞRENİŞ. ONA TATLI MİAMELE ET. SONRA WESSELOVSKIYDE DÜŞÜNDÜĞÜNÜ LİNUTMA.

BU ADAMDA GENE Mİ HAYATIMIZA KARIŞTI? NE İSE HER ŞEY YOLLUNA GİKER.

KRİSSİ AHİZİYİ BIRAKIRKEN FREDİ GÖRÜR.. SARARIR..

HAYATIMIZA KARIŞAN ADAM KİMDİR?

FRED.. BEN..

ANNENLE KONUŞUYORDUN DEĞİL Mİ?

BANA BİR MÜDDET TENBERİ GİLDA BİR DAHİDİR DİYE MUSAİLAT OLAN BİRİSİNİ ANLATIYORDU.. SİMDİ ONUNLA NEYORKTA KONSER VERMEK İÇİN MUKAVELE İMZALAMIŞ.

HAYIR FRED YEMİN EDERİM Kİ DOĞRUDUR. HEMEN YANIMIZA ALMAHI İSTİYORDU.

KRİSSİ SEN NASAL UYDURMAKLA MEŞGULSÜN.

FRED ÇOK SOĞUK VE ASABIDIR. KRİSSİ KENDİNİ TOPLAR.

SAYFASI ÇEVİRİ

GILDA BİR İKİNDİ VAKTİ FREDEK DE YOK KEN GE LİR. KRİSİ ÇOCUKLA MEŞGUL OLURKEN O NU BİR DEN BİRE YA NINDA GÖRÜR. GAYRİ İHTİYARI YAYRUSUNLA BE RABER GERİ ÇEKİLİR.

KRİSİ BENİ BEKLEMİYORMIY DUN? SENİ KORKLITTIMNU.

HAYIR AMA. ÇOK SESSİZ GELMİŞSİN.

GILDA KRİSİYE YAKLAŞIR.

ÖYLE GİRDİM ÇÜNKÜ KAPI AÇIKTI. KİM OLSA İÇERİ GİRER YA ÇOCUĞUNU OLDURUR. YAHLUDA ONU KACIRIRDI.

BUNLAR NE BİCİM SÖZ? NEREDEN AKLI NA GELDI? BURASI E MIN BİR YER DİR.

İHTİYATLI OLMAK DAHA İYİ. HELE BU ÇOCUĞUNU GÖRELİM. BANA BENZEMİYORMU? GÖZLERİ VE BAŞI BANA BENZİYOR. SÖZÜN KİSASI TAM BENİM BİCİMİM.

HERKEZ F REDE BEN ZEDİCİ NİSÖY. LUYOR

BU SIRADA KAROL AĞLAMAYA BAŞLAMIŞTIR. ANNESİ SALLIYARAK SÜSTÜRMÜŞÜ ÇALIŞIYOR.

ÖYLE İSE BUNUN İÇİN AĞLIYOR. ODA BABASI GİBİ BANA TAHAMMÜL EDEMİYOR.

GILDA GELİR GEL MEZ BAŞLAMA. BUN LUN YERİNE KEN DİNDEN VE KON SERLERDEN BAHSET.

ON BEŞ GÜN SONRA VERECEĞİM. BÜYÜK BAŞARI KAZANACAGIMI VE KALABALIK OLACAGINI SÖYLÜYÖRLAR.

PEKİ BU SENİ HİÇ DÜ SÜNDÜRMÜ YOR MU?

Haylı kalabalık kahvede, kaptan Jenkins'in etrafını almıştı. ö-
nündeki konyaktan bir yudum
daha aldıktan sonra:

— Size bir macera anlatayım
da bakın, dünyada ne belâli işler
oluyor, görün !. Dedi.

Ve hepimizin safi kulak kesildi-
ğimizi görünce anlattı:

— Ben o zamanlar (Cape Bolo-
nio) gemisine yeni suvari tayin
edilmiştim ve Amsterdam'dan ha-
reket etmiş, ilk New York seferi-
mizi yapıyorduk. Geminin bütün
birinci mevki kamaraları, en zen-
gin, en kalantor müşterilerle do-
luydu. Seyahate çıktığımızın ak-
şamı birinci mevki yolcularından
Amerikalı milyoner Burkham'ın
telâşla beni aradığını gördüm.
Burkham, ufak tefek, şişman bir
adamdı. Soluk soluğa: "Kaptan!
Diye dert yandı. Beni soydular. Ben
yokken birisi kamarama girmiş, ka-
maradaki valizimi açmış ve içinden
onbin dolarımı almış!." Sonra yü-
züm bakarak ilâve etti: "Onbin
dolar bu kaptan.. lâf değil, onbin
dolar!."

Burkham'a: "Telâş etmeyin!
Dedim. Şimdi geminin polis hafi-
yesini çağırırım.. Paranızı muhak-
kak tekrar bulursuz!.. Aman kimse-
ye söylemeyin!."

Milyoneri peşime takıp kama-
rama giderken bir kamarot vası-
tasiyle de polis hafiyesini çağır-
tım. Az sonra Fred Haller, yanıma gel-
di. Bu hafiye Fred Haller'i ozamana
kadar tanıdığım yoktu. Benimle
aynı gemide ilk defa çalışıyordu.
Kabiliyetli bir adam mıydı, değil
miydi... Hiç birşey bilmiyordum.
Maamafih milyonerle hafiyeyi bir-
birleriyle tanıştırdım. Burkham ha-
diseyi yana yakıla bir de Haller'e
anlattı. Sonra birlikte milyonerin
kamarasına gittik..

Hafiye, on dakika kadar kama-
rayı karıştırıp altını üstüne getir-
dikten sonra başını sallayıp hayif-
landı:

"Herif eldivenle çalışmış!.. En
ufak bir parmak izi dahi yok!."

Burkham'ın yüzü asılmıştı. Ben
de daha fazla kamarada kalmayıp
güverteye yönelmiştim. Fakat bir
iki aum attım, ki nefes nefese beni
arayan zengin bir İngiliz asil baya-
niyle göğüs göğüse geldik. Leydi
Muston adını taşıyan bu yaşlı ba-
yan daha gemiye girer girmez, süs-
lenip püslenmesi ve seyyar bir ku-
yumcu dükkânı gibi bir sürü mü-
cevher takıp gezmesiyle dikkati çek-
mişti. Kadın, esasen nefes darlığına
müptelâyıdı. Bayılacak gibi üstüne
yığıldı: "Ah kaptan! kaptan! So-
yuldum.. Mücevherlerimi çalmışlar.
Bu ne rezalet!.. Şirketinizi şikâyet
edeceğim!."

Gürültüsünü kimse duymasın
diye kadını kamaraya götürdüm.
Hadiseyi anlattı: Güverteye gezin-
meğe çıkmış, kamarasına döneceği
vakit, masanın üstüne koymuş ol-
duğu mücevherlerinden bazılarının
yerinde yeller esdiğini farketmişti.
Elmalı bir bilezik, altın bir pudra
kutusunu ve hakiki bir inci gerdanlık
bu aradaydı. Çalınan mücevherler
30 bin dolar kıymetinde vardı. Ka-
dın, hikâyesini anlattıktan sonra
şarkkadek düşüp bayıldı.

Haller, iki saat Leydi'nin ka-
marasında uğraştı. Velâkin en u-
fak bir ip ucu dahi bulamadı.

Seyahatimizin ikinci gününde
Meksikalı zengin çiftçi Santez'in
20 bin doları, Viyanalı bir sinema
yıldızı olan Ingrid Beselman'ın 8 bin
dolar kıymetinde bir broşuyla 7 bin
dolar kadar parası da çalındı... Ha-
fiye Haller'in işi başından aşmıştı
ama biçare adam yine hiç birşey
hiç bir ip ucu ele geçirememişti.

Bize gelince, Bu kötü hadise-

ELE GEÇMİYEN HIRSIZ

Nakleden: Selman EFE

lerin gemide şayi olup herkesi te-
laşlandırmaması için elimizden gele-
ni ardımıza komadık. Velâkin Ka-
dınların bildikleri herhangi bir sırrı
saklamaya imkân mı vardır?.. Bir
kaç saat içinde bütün gemi ayağa
kalktı. Geminin kasası ağzına kadar
dolmuştu. Bütün yolcular, neleri
var, neleri yoksa hepsini gemi ka-
sasına yatırmak istiyorlardı. Fred
Haller, deli gibi oradan oraya ko-
şuyor, ben de başıma gelen bu iş-
ten ötürü habire küfür ediyordum.
Ama neye yarar?.. En küçük bir
iz bile elde edemedikten sonra..

Aradan yine iki gün geçti. Bu
sefer de zengin bir Alman fabrika-
torun altın tabakası, Hollandalı bir
kadın yolcunun da küpeleri sırta
kadem bastı.

Bu hırsız, ne bulursa çalışıyordu.
Ne olacaktı bu işin sonu?.. Derhal
Amsterdamdaki şirket merkezine ve
varacağımız liman olan New York
deniz polisine telsiz çekerek derdi

Ama artık tepem de atmıştı. Neydi
bu, canım!.. Milyonlarca dolarlık eş-
ya çalınmıştı ve iyice soyulmuş-
tuk. Hafiye, surahî kırmış bir kedi gibi
yanı başımda duruyordu. Hırsımdan
gök gibi gürledim:

— Şimdi ne halt edeceksiniz
bayım?..

— Neyapayım?.. Dedi Elimden
geleni ardıma koymuyorum ki...

— Elinizden gelen buysa, yuf
olsun sizin gibi hafiyeye!.. Dedim.

Telsizci, çıldıracak gibi olmuş,
Gemi şirketine haber ulaştırıyor-
du. Gelen cevapta, çalınan eşyanın
muhakkak bulunması gerektiği
bildirildi. İyi ama nasıl bulacaktık?

Hafiye ile birlikte yolcu kama-
ralarını araştırdık. Hiç birşey bula-
madık. Yolcular da hiddetlerinden
deliye dönmüşlerdi. Bir kısmı kay-
bettği eşyaya yanıyordu. Bir kısmı
da şüphe altında kaldığına fena kız-
mıştı.

Tesbit ettiğimize göre, birinci

«Fred Haller'le
beraber kamara-
m altını üstü-
ne getirdik.»

anlattım... Ben bu hırsızlıklardan
daha kötü birşey tasarlamıyordum
doğrusu, ama meğerse asıl
berbadi sonradan gelecektmiş.

Netekim, New York'a varmaz
dan bir gün önce hafiye Fred Hal-
ler yel yepelek kamarama düştü.
Her tarafı tir tir titriyerek beni ge-
minin kasasının bulunduğu kama-
raya sürükledi.. Daha kamaranın
kapısında zıkkadak duraladım. Ka-
sanın kapısı ardına kadar açıldı ve
içerisi de... bom boştu. Gözlerim
karardı. Ne diyeceğimi, ne yapa-
cağımı şaşırdım.

mevki kamaralarında hiç bir yabancı
girmemişti. O halde şüphelerimizi
birinci mevki yolcuları üzerinde
teksif etmek zorundaydık. Hafiye
bana:

— Yalnız yolculardan şüphe-
lenmekte manâ yok!.. Mürettebat
kamaralarına da bakmamız lazımlı.
Dedi.

Ve ilk iş olarak benim kamara-
ya yönelmesin mi?

— Siz delirdiniz mi ?.. Çabuk
dışarıya defolun bakayım!.. diyecek
oldum.

— Yook!.. Dedi Kaptan maktan

anlamam.. Sizin kamarayı da araş-
tıracam!..

Ve kamaranın altını üstüne ge-
tirdi. Ben de hiddetimi geçirmek
için geminin barına inip okkalı
bir viski çektim.

Yolculuğumuzun son günü sa-
bahı henüz giyinmiştim ki baş ka-
marot gelip beni, birinci mevki yol-
cularından birinin kamarasına gö-
türdü. Bu 85 numaralı kamaranın
yolcusu İsveçli bir konsolostu. Baş
kamarot:

— Hırsız yakaladık.. Hırsız,
bu herif olacak!.. diyordu.

Beri yanda da bizim salak ha-
fiye Fred Haller çarpımp duruyor-
du.

Konsolos Gustafson'un kama-
rasına girer girmez, bu kamarada
fevkalâde bir şeyler geçmiş oldu-
ğunu hemen anladım. Hafiye niha-
yet marifetini göstermiş, çalınan
mücevherleri bu kamarada ele ge-
çirmişti. Kamara karma karışık ol-
muştu.

Hafiye:

— Peki adam nerede?.. dedim.

— Kayıp, kaptan!.. Kayıplara

karıştı. Dedi.

— Cehennemin dibine kadar

yolu var!.. Dedim.. Çalınan eşyayı
bulduk ya..

— Maalesef kaptan!.. Pek az

bir kısmı elimize geçti..

— Öyleyse şu acayip konsolosu

şimdi ele geçiririz!.. Dedim.

On dakika sonra bütün müret-
tebat, gemiyi başdan aşağıya ara-
maya koyuldu. Öğle oldu, lâkin
konsolosu hâlâ bulunamamıştı.

Uçmadiya bu adam!.. Oturup
başbaşa verdik, düşünüp taşındık.
Nihayet herifin gece yakalanacağını
anlayıp yarı yarıya delirerek kendi-
ni gemiden denize atmış olduğu
kanaatine vardık..

Ve hakikaten de konsolosu, New-
York'a varıncaya kadar bulmak
kabil olamayınca, bu sahte diplo-
matın, mücevher ve paraların bü-
yük kısmıyla kendini denize attı-
ğına muhakkak göziyle baktık.

New York polisi de gemiyi iki
gün arayıp taradı. Velâkin onlar da
birşey bulamadılar.

Tekrar Avrupaya dönüş yolu-
na çıktığımız vakit, adamlarımız-
dan biri eksikti. Bütün mürettebatın
ve yolcuların kamaralarını aradığı
sırada bu adamın aranmamıştı.
Ve bu adam, gemiden şöyle bir ge-
zinmeğe çıktığı sırada, çaldığı eş-
yanın büyük kısmını da götürmüş
birdaha gemiye dönmemişti. Onun
kamarasını aradığımız vakit yata-
ğının altında, Hollanda'lı kadın-
dan çalmış olan yüzüğü unutmuş
olduğunu gördük. Sonradan işin far-
kına vardık, ki bu adam iki şahsi-
yet halinde gemiye girmişti: Bir
kere İsveçli konsolos Gustafson
olarak, sonra da gemi polis hafiyesi
Fred Haller kılığında.. Velâkin on-
dan sonra da Fred Haller'i dünyada
hiç bir kimse bulamadı. Ve bu me-
sele de halledilmemiş muammalar
arasında kaldı.

Kaptanın kikâyesi bittiği sırada
bir garson yanıma yaklaşıp ken-
disine bir mektup uzattı. Kaptan:

— Kim gönderdi!.. diye sordu.

— Yanınızdaki masada oturu-
yordunuz. Şimdi çıkıp gitti bayım!..

Kaptan mektubu açtı ve şu sa-
tırları okudu:

"Hikâyenize kulak misafiri ol-
dum. Velâkin bu hikâyede bir ek-
siklik var. Hadisenin kahramanı ne
Gustafson'du ne de Fred Haller. Ge-
miniz Avrupaya dönerken o da ha-
kiki adıyla yolcular arasında bulu-
nuyordu ve onu da tekrar Avrupa-
ya getirdiniz. Ama o artık tama-
miyle zengin olmuş üçüncü bir
adam!..

Hosca kalınız bayım!.."

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Patrisya tekrar söze karıştı: — Bu iş için de kardeşimi seçmelerinin sebebi, Ceymis sefarette henüz iki aydan beri bulunduğu için, öteki memurlar kadar tanınmaz diye düşünmeleriydim. Sonra ikinci bir sebep de ağabeyimin genç, neşeli ve sempatik bir delikanlı olmasımı... Bu yüzden kimse, kendisinin siyasi bir vazifesi olabileceğini düşünemez diyorlarmış.

Dallas sordu:

— Hamburg'taki otelde o adamın Ceymis Feyne vereceği gizli vesikalarda ne varmış?

Avukatın sesinde daha esrarlı bir ton peyda oldu:

— Bizim bahriye nezareti için son derece kıymetli ve mühim birtakım plânlar... Zannedersen Büyük Okyanusta...

Oksürdükten sonra devam etti:

— ... Amerikaya ait olmyan bazı adaların tahkimlerine dair plân ve projeler... Evet ama bugün ortada bir tek hakikat var: Ceymis Feyn Hamburg'tan geri dönmedi.

— Peki Hamburg'ta buluşmak üzere gittiği o adamdan bir haber var mı?

— Hayır. O da ortadan kaybolmuş.

— O da Amerikalı mıymış?

— Hayır, Akava adlı bir Japon.

Dallas, inanmadığını gösteren bir tavır takındı:

— Sanmam, dedi. Her halde kendisine Japon süsü veren bir Çinli olacak. Çünkü Japon olsaydı Japonya aleyhinde bir işi üzerine almazdı. Veya almak istese bile vermezlerdi.

İhtiyar avukat sözüne devam etti:

— Bu hâdise üzerine, Amerikanın Hamburg'daki konsolosuna mesele hakkında gizli tahkikat yapması için Hariciye nezaretinden emir verildi; Ceymis'in oraya gittiğinden beri kimlerle buluşup konuştuğunun tesbit edilmesi istendi. Konsolosun şimdiye kadar elde ettiği malûmatta pek mühim bir şey yok ama, ne de olsa yine bazı ip uçları vermiyor değil. Konsolos, polise haber vermeden önce otele adam göndererek kâtiple, hademelerle görüşmüş, biraz malûmat alabilmiş. İyi ki öyle yapmış. Çünkü polise kalsaymış, bunları da öğrenemeyecekmiş ya... Zira bu mesele polise aksettikten sonra konsolos, artık hiçbir şey öğrenemez olmuş.

İngiliz, soğuk bir tavrıyla:

— Tahmin ederim, dedi. Bunda şaşılacak bir şey yok.

— Konsolosun toplamıya muvafak olduğu malûmata göre Cimmi, Hamburga geldiği gün, akşama kadar otelden dışarı çıkmamış. Yalnız bir defa acentaya telefon etmiş ve Selma Blonkist vapurunun saat kaçta geleceğini sormuş. Çünkü Akava bu vapurla gelecekmış. Acentadan verilen cevapta vapurun normal saatinden biraz geç geleceğini ve ancak akşam geç vakit için beklenildiğini söylemişler. Aynı akşam, saat altıya doğru Ceymise biri telefon etmiş ve sekiz sularında da bir kadın gelmiş, otelin lokantasında birlikte yemek yemişler.

— Bu kadın kimmiş?

— Pek iyi bilmiyoruz orasını... Ama tahmin ettiğimize göre, Ceymisin Londradayken düşüp kalktığı bir kadın olacak. Otelin kâtipi bu kadını hiç tanımadığını söylemiş ve gayet güzel; sarışın bir kadın olarak tarif etmiş.

Dallas hayret etti:

— Ya?!

Hastings devam etti:

— Sokak kıyafetiyleymiş... Saat onda gitmiş... Cimmi de odasına çıkmış. Bir saat sonra yine biri telefon etmiş ve bizim delikanlı bavalunu almış, hesabını kesmiş ve otelden çıkmış gitmiş... Gidiş o gidiş. Bir daha kendisini gören olmamış.

— Peki bu ikinci telefonu eden

Heyecanlı Casus Romanı: 3

kimmiş, biliyorlar mı? Acaba yine o kadın mıymış?

— Otel müstahdemleri bilmediklerini söylemişler. Ben de telefon edenin kadın olmadığını fıkırdediyim. Her halde Akavanın kendisi veya bir adamı olacak. Çünkü vapur limana saat onu az geçe girmiş. Akava da karaya, vapurun limana varışından yarım saat sonra çıkmış. Bunları konsolos öğrenmiş. Pasaportlara bakan memurlara sormuş da. Yine konsolosun öğrendiğine göre, Akava rıhtıma çıkar çıkmaz eline bir mektup tutuşturmuşlar.

— Mektubu Ceymis Feyn mi yazmış?

— Ben de öyle sanıyorum. Her halde bu mektupla, buluşmak için bir yer ve saat tâyin ediyor olacaktı. Çünkü o gece Astorya oteline hiç Japon filân uğramamış.

— Doğru. Aksi halde Akava vapurdan çıkar çıkmaz Astorya oteline telefon eder, Ceymisin gelip gelmediğini sorar, gelmişse ne zaman buluşacaklarına dair bir şeyler konuşurdu.

— Ben de böyle düşünüyorum.

— Peki Mister Feynin oteldeki eşyası ne olmuş?

— Eşyası yokmuş ki... Yalnız bir valizi varmış, giderken de onu alıp gitmiş. Lâkin öğrenemediğimiz bir şey daha var: Acaba Ceymis, otelin kapısında bir otomobile bindi mi, yoksa binmedi mi? Burasını bilemiyoruz. Çünkü otelin kapıcısının

işi saat on birde bitirmiş. Ceymis otelden on birden sonra çıktığına göre, tabii kapıda kendisini gören kimse yok.

— Polis bunu öğrenebilirdi...

— Öğrenebilirdi ama öğrenmek istemiyor ki... Konsolos, polise başvurunca sükûttan başka bir cevap alamamış. Konsolosun hususî surette edindiği malûmata göre hâdisenin mabadini şu şekilde anlatabilirim: Ceymis'in Martin ikisinde Londraya dönmesini bekliyorlardı. Giderken uşağını almamış, Londrada bırakmıştı. Fakat garip bir tesadüf eseri olarak uşak, bir otomobile kazasında ölüyor. Bu ölüm, ancak bir hafta kadar sonra haber alınabiliyor ve bu arada Martin ikinci günü öğle üstü, uşağın efensinden bir telgraf aldığı ve bunun üzerine, Kuk acentası vasıtasıyla Parise, iki bavul elbise gönderdiği öğreniliyor.

Robin Dallas, avukatın sözünü kesti:

— Giderken yanına bir valiz almıştı dediniz sanırım.

Hastings, başıyla evetliyerek anlatmasına devam etti:

— Üç Martta Kuk acentası, Ceymisin Paristen bir mektubunu alıyor ve Londradan gelen bavulları, Parisin şark istasyonundaki şubesine gönderiyor. Acentanın bu şubedeki memuru da bavulları bir kadının almasına geldiğini söylemiş. İşte Ceymisin izini burada kaybediyoruz ve

«Akava, vapurun limana varışından yarım saat sonra rıhtıma çıkmış!»

buraya kadar buldüklerimizden de anlıyoruz ki delikanlı, Hamburgta ortadan kaybolduktan sonra dana üç gün sağdı ve Parise gelmişti.

Öte yandan, aradan geçen müddet zarfında Londradaki Amerikan sefaretinde Ceymis Feyn hakkında el altından tahkikat yaptırılmıyormuş. Bu tahkikata bakılırsa, ortada daha fazla endişeye sebep olacak şeyler de yok değil.

Lâkırdının burasında Patrisya yine atıldı ve avukata:

— Sen de bilirsin ki Villi, kardeşim paraya kıymet veren bir insan değildir. Har vurup harman savurur... dedi.

Sonra bakışlarını Robin Dallasa çevirdi:

— Efendim, kumara da alışmış... O yüzden babam da ölürken vasiyetnamesinde servetinin büyük bir kısmını bana bıraktı. Ona da evleninceye kadar kendini geçindirmesi için bir, iki akar bıraktı.

Hastings, cevap yetiştirdi:

— Mister Feyn, bu kararı, benim tavsiyem üzerine vermişti.

Patrisya devam ediyordu:

— Halbuki Ceymis sade bu akarların iratlarıyla geçinemezdi. Kaç kere boğazına kadar borca girmişti de ben kendi paramdan vererek ödedim. Böyle olmasın diye «Paraya muhtağta da elindeki plânları yabancı bir devlete sattı» demek büyük bir haksızlık olur... Söyle yapardı, böyle ederdi ama, bu işi yapacak kadar alçalmıyacağından eminim...

Patrisyanın sesi heyecandan titriyordu. Robin Dallas hayret etti:

— Plânları satmış mı diyorlar? Kim diyor?

— Öyle diyorlar. Hariciye Nezaretinin böyle bir şüphesi varmış ve Mister Hastings de bunu apaçık söylemişler... Değil mi Villi?

Avukat müteessir, başını salladı:

— Evet, öyle diyorlar. Görünüşe göre, hakları da yok değil. Çünkü on beş gün kadar önce birisi, bizim gizli teşkilât memurlarından birine bu plânları yetmiş beş bin dolara satmak teklifinde bulunmuş...

— Sahi mi?

— Evet... Vaşingtonda bu işi gizli tutmak istiyorlar. Lâkin benim anladığıma göre hükümet bu teklife cevap vermemiş... Maksudları Ceymis'in bu işte alâkası var mı, yok mu... Onu anlamak!

— Bu teklifi kim yapmış?

— Bertels adlı bir Belçikalı.

Dallas:

— Ha, dedi. Ben onu tanırım. Aksak Bacağın adamlarındandır. Büyük Harbde Amerikadaydı. Almanya hesabına casusluk yapıyordu.

Bir an sessiz geçti. Sonra Patrisya söylendi:

— Bugün kardeşim vazifesinden azledilmiş bulunuyor. Bir yandan da harıl harıl arıyorlar. Belki biz onun nerede olduğunu öğreninceye kadar onlar bulacak ve vatan haini diye yakalıyacaklar bile...

Bu sözleri, ileri eğilmiş ve cigarasını tablada ezip söndürürken söylemişti. Hastings genç kızın durmasından istifade ederek söze atıldı:

— Ne yazık ki tahkikat, bizim delikanlının aleyhine çıkıyor. Mesele Londradan da Ceymisin orada gırtlığına kadar borç içinde yüzdüğünü haber verdiler.

Sözünün burasında avukat, birdenbire bir şey hatırlamış gibi sesini yükseltti ve sordu:

— Mister Dallas, siz hiç Arlet Lasan adlı bir kadın tanıdınız mı?

İngiliz polis hafiyesi bir saniye düşündükten sonra:

— Hatırlamıyorum, dedi, daha doğrusu bu isimde bir kimse tanımiyorum. Fakat belki de başka bir ad altında tanışmışımdır. Kimmiş bu kadın?

(Arkası 14 üncü sahifede)

Polis BASKINI

Nakleden: I. Şerif

NewYork barları içinde "Unutkanlar adası" kadar eğlenceli ve orijinaline az rastlanır. Burası New York'un en iyi cins viski, cin, rom ve şarap içilen yeri diye tanınmıştır.

İşte Hot Brovn, İki gündür bu barda şef garsonluk yapıyordu. Kendisinin bundan önce nerede, hangi işi yaptığını bilen olmanın da ilâve edelim.

O akşam, gazeteler çıktığı vakit. Başlıca havadisın yine şu ortalığa yayılmış bulunan sahte dolar banknotları meselesi olduğu görüldü. Bütün piyasa, sahte dolarla dolup taşmıştı. Polis, harıl harıl uğraşüyor, fakat bu bu sahte banknotları basanlar bir türlü ele geçmiyordu. Hot Brovn, gazeteye göz attıktan sonra gülmüştü. Ona kimse sahte para süremezdi. İşini bilirdi o. Gözlerini kapatsa paranın sahtesiyle doğrusunu birbirinde ayırt ederdi vallahi!

"Unutkanlar Adası" her akşam bir sürü yabancı, taşralı müsteriyle dolardı. Burada keder ve galleleri unutmak pek kolaydı. Koca salonun duvar diplerinde bir sürü birbirinden bölmelerle ayrılmış hücre vardı. Ayrıca arkada başka gizli hücreler de vardı, ki kimse buraları bilmez, ancak keseyi açanlar bu hücrelere girebilirlerdi.

Bu akşam yine bütün hücreler ve bölmeler, ağızlarına kadar dolmuştu. Müsteriler o kadar karıştı ki, İngilizceden gayri her dil iştiliyordu. Velâkin Hot Brovn, beş altı dil bilir, herkesle anlaşırdı.

Vakit ilerlediği bir sırada bara bir adam girdi. Brovn, ona doğru yürüdü. Biraz fısıldastılar. Şef garsonun sapsarı kesilerek adamdan ayrılıp patrona seğirttiği görüldü.

— Mister Radlet! dedi, birkaç dakika sonra polis bizim barı basacak ve sahte para araştırması yapacakmış. Ne yapacağız?

Radlet, az kalsın bayılacaktı: — Ne diyorsun? Şimdiye kadar bizim bara hep göz yummuşlardı. Bir kere polis buraya girerse bir daha müşteri bulamaz oluruz. Mahvolurum.. Kim söyledi sana bunu?

— Şurada grili bir adam var ya o. Hafiyeymiş. Siz şu adamı biraz lâfa tutun da ben müşterilerle konuşayım.. Bunların çoğu ecnebidir. Muhakkak onlara da sahte para sürmüşlerdir.. Siz merak buyurmayın.. Ben işi sessiz sadasız halledirim..

Mister Radlet, hafiyeye gidip konuşmaya, birşeyler anlatmaya başladı. Sırada Hot Brovn da barın namusunu kurtarmak gayretine girişmişti. Hemen büyük salona çıkıp ilk hücreye yanıştı:

— Af buyurun! dedi. Polis birkaç dakikaya kadar bara gelip sahte para arıyacak. Başınıza bir iş çıkmasın diye biz daha evel davranıyoruz. Hemen yanınızdaki paraları bana gösterin.. Sahte var mı, yok mu bakayım!.. Olur ki size de sahte para sürmüş bulunurlar. Polisle başınıza iş çıkmaz hiç olmazsa.. Paralarınızı size tekrar iade ederiz. Bakayım.. Şu on dolarlık sahte değil. Şu yüz dolarlık sahte. Şu yüz dolarlık ta öyle. Tamam... demek ki şimdi bana 785 dolarlık sahte para teslim etmiş bulunuyorsunuz. Buyurun şu makbuzu. Polis gittikten sonra paranızı derhal iade ederiz ba-

yım... Hiç meraklanmayın efendim! Böylece on dakika müddetle Hot Brovn fısıf fısıf konuşarak masadan masaya Gezmisti. Kimse, birazdan yapılacak baskının farkına bile varmamıştı. Şu Brovn müthiş adamdı vesselâm.. Nasıl da masa masas dolaşıp herkesin parasına bakarak sahteleri teslim almıştı yani?.. Birazdan polis gelince koca barda bir tek kişiye bile sahte para bulamıyacaktı.

Bu esnada polis hafiyesi, bar sahibi Radlet'e daha fazla bekleyemeyeceğini söylüyordu. Radlet delirecek gibiydi. Ama Allahtan ki Hot Brovn hemen imdada yetişti ve patronun kulağına fısıldadı:

— Korkmayın şef, bizim barda bir tek sahte dolar bulamazlar artık. Masa masa gezdim. Bütün müşterilerden sahte dolarları teker teker topladım.. İnanmazsınız vallahi!.. Tam doksan bin sahte dolar çıktı ortaya...

Patron hemen hafiflemiş, keyifli keyifli gülümsemeğe başlamıştı. Artık polis istediği kadar baskın versin..

Netekim polis hafiyesi dışarı çıkar çıkmaz içeriye üniformalı on memur giriverdi. Koca barın bütün kapılarını tuttular. Bütün hücreler teker teker gezildi. Herkesin cepleri arandı velâkin bir tek kişide bir tek sahte dolar bulmak kabil olmadı.

Yarım saat sonra artık polisin işi bitmişti. komiser, gülümseyerek Mister Radlet'in elini sıkıp af dilekten sonra memurlarına bir işaret yaptı. Hepsi çekilip gittiler.

Polisin bardan çıkmasından beş dakika sonra Hot Brovn tekrar masas masas dolaşmaya koyulmuştu. verdiği ufak makbuzları alıyordu:

— Sizin ne kadar efendim?.. 785 dolar sahte para mı?.. Buyurun dolarınızı...

Sonra başka masaya geçiyordu: — Sizin efendim?.. İki bin dolar mı?.. Buyurun sahte dolarları. Eğlencenize bakın efendim.. Artık kimsenin rahatsız edeceğini sanmam bayım.. İyi ki vaktinde davran-dık.. Eğer üstünüzde sahte para bulunmuş olaydı, hiç değilse bu geceyi karakolda geçirmek zorunda kalırdınız.. Artık verdiğimiz bu rahatsızlığı mazur görürsünüz sanırım!.. Bir viski daha mı?.. Baş üstüne..

Bir çeyrek saat süren bu yeni gezintisi sırasında Hot Brovn hem bütün 90 bin sahte doları tekrar sahiplerine iade etti. Hem de tatlı sözlerle hepsinin bu münasebeti rahatsızlıktan dolayı gönlünü aldı. Müsterilerden çoğu sahte parayı ne yapacaklarını söyleyerek dolarları geri almak bile istememişlerdi. o zaman Hot Brovn gülmüşüyor:

— Aman beyefendi!.. diyordu. ya birdenbire beni arayıp üstümde sahte para bulurlarsa?.. Sonra ben ne yaparım?..

Ve "Unutkanlar Adası" nda eğlenti yine devam etti. Müsterilerin çoğu zengin insanlardı. Barın adına uyarak şu münasebetsiz hâdiseyi çabucak unuttular. Her birinin bir sürü sahte parası meydana çıkmış olması da üçüncü birşeydi ama Nihayet birkaç bin dolar kaybetmekle de insan tamamen yıkılmaz ya..

Bir saat sonra Hot Brovn da ortadan kaybolmuştu. Barı ve müşterilerini böyle mühim bir kepezelikten kurtarmış olan zeki ve becerikli şef garson nereye gitmişti acaba?..

Hot Brovn, o sırada bir binanın mahzeninde, yirmi sahte polisle bir aradaydı. Bu polislerin hepsi, o an-

SİNEMA

Spencer Tracy

Hayatı: Beyaz perdede ekseri sevimli ve olgun erkek tiplerini canlandıran bu büyük sanat'kâr Amerika'nın Milwaukee şehrinde dünyaya geldi.

Spencer orta mektebin üçüncü sınıfına geldiği zaman yani on altı yaşındayken birinci cihan harbine iştirak etmeğe karar verdi. Bir müddet Bahriyede dövüştükten sonra ordudan ihraç edildi mektebini tamamladı. Ondan sonra da bir Harp Akademisine devam etti. Mektepte İngilizce hocasının teşvikiyle münazara kulübüne girdi. Böylece sahne ile aşinalık peyda eden Spencer, zamanla mektep piyeslerinde de oynamaya başladı.

Mektepte bir müddet okuduktan sonra profesyonel olarak çalışmaya başladı ve kuvvetli, cazip şahsiyeti ile büyük kabiliyeti kendini belli etmekte gecikmedi. Spencer Tracy birçok uğraşma ve didinmeden sonra kendini en nihayet Broadway'da buldu.

Spencer bir müddet vaktini Broadway ile Hollywood arasında böldü, fakat 1935'te MGM ile uzun vadeli bir kontrat imzalıyarak tamamen perdeye yerleşti.

Filmleri: Spencer'in filmleri arasında sinema tarihinin en güzel leri vardır. San Francisco'yu, Tecrübe Pilot'unu, Kara Sevdayı ve Katharine Hepburn'la çevirdiği güzel Aşk filmlerini kim unutabilir? Büyük san'atkâr 1937 - 38 senelerinde Cesur Kaptan ve Boys Town filmleri için iki defa Akademi Mükâfatı kazandı. Son filmlerinin içinden en güzelinin Katharine Hepburn, Melvyn Douglas ve Robert Walker ile çevirdiği The Sea of Grass Ot Denizi olduğu söyleniyor.

Aşkları: Spencer Tracy evli bir adamdır. Fakat karısı ile onu birbirine bağlayan yegâne şeyin doğuştan sağır oğulları John ile, birlikte açtıkları enstitüdür. Spencer'in hayatındaki en büyük aşklardan biri Loretta Young olmuştur denilebilir. Loretta da Spencer'i deli gibi sevdi, fakat katolik olduğu için protestan Spencer ile evlenmedi. Spencer karısını da aynı şekilde seveceğini umduğu halde maalesef sukutu hayale uğradı ve Loretta'nın aşkına benzer büyük aşkı Katharine Hepburn'da buldu. Yazık ki onunla birleşmelerine de evliliği mani oldu.

da sırtlarındaki üniformaları çıkarıp asil elbiselerini giymek üzere bulunuyorlardı. Brovn orta yere oturmuş hesap görüyor ve kazancı pay ediyordu

Bar müşterilerinden sahte para diye tam 90 bin dolar sızdırmış ve bir saat sonra da o paraların yerine 90 bin sahte dolar dağıtmıştı.. Doğrusu az kârlı iş değildi bu ak-

Ortaklardan biri: — Eyy... Yarın ne yapıyoruz? diye sordu.

Hot Brovn güldü: — Yarın mı?.. Yarın aynı numarayı Kravford barında yaparız Kravford'un bir şef garson aradığını haber verdiler. Bu gece oraya uğrayıp patronla anlaşacağım.. Haydi şimdi üniformaları soyunun da gidip kafaları çekelim.

ki gün önce Glob yemisi müthiş bir kazaya uğramıştı. Gündelik gazetelerde gemi içinde tekne ile beraber yanmak veya denizde boğulmak suretiyle ölenlerin listesine bakarken Dr. Motner adını gördüm. Az kalsın kalbim duracaktı. Zavalı Motner! Ölümünden okadar kaçtığı halde, nihayet yine yakayı ona kapırmıştı ha?

Vakıta siz şimdi «Ölümünden kurtulabilen insan var mıdır?» diyeceksiniz. Ama Monter'in işi başka bir işti... Anlatınca görürsünüz!

Kendi kendime, Monter'e son defa ne vakit rasladığımı düşünüyorum. Galiba geçen yılın sonbaharındı. Arkadaşımız Frank'ın evinde karşılaşmıştık. Bir tasarımız vardı. Onu konuşacaktık. Sonradan tatbik edemedik ya...

Ama o geceki konuşmamızı iyi hatırlarım. Dışarıda müthiş bir kasım rüzgârı ağaçları fena halde hırpalıyor ve sert bir yağmur, camları döğüyordu.

Bu korkunç muhit içinde Dr. Motner, birdenbire mevzuumuzu bırakıp, hiçbir başlangıç yapmaya lüzum görmeden bize şöyle demişti:

— Çocuklar, sizlere, bu fırtınalı geceye çok yakışan bir hikâye an-

SIYAHLI ADAM

Nakleden: Oğuz TURGUT

Bedri

« O benim beyaz ve şeytanî çehreyi göreceğim diye ödüm patlıyor. »

latmak isterim. Tabiatın bu hidde-i, bu inilti ve uğultusu arasında zaten başka bir şey de konuşulamaz. Bu hikâye garibinize gidecek, biliyorum... Belki de inanmayacaksınız. Ama zaten ben de kimseyi inandırmak istiyordum değilim... Sadece anlatacağım okadar... Siz, ne düşünürseniz, düşünün... Bu iş benim başımdan geçti... Bence, münakaşa edilecek bir tarafı yoktur. Çünkü şahsan yaşadım... Daha ötesi var mı?

Bilirsiniz, ki hemen daima hüylara dalan bir insanım. Ona göre hükmünüzü verin!

Üç yıl önce bir sonbahardı. O sene onunla ilk defa karşılaştım. Arkadaşım Honekamp beni ava davet etmişti. Ve birkaç günü orada geçirmiştim. Asıl çiftlik binasında değil de, yandaki yapılardan birinde yatıp kalkıyordum.

Her sabah, güneş doğmadan önce, uşaklardan biri pencere-

me sopa ile vurarak beni uyandırır. Bir defasında uykumun en tatlı yerinde uyandırmıştı beni... Gözlerimi açtım. Kalkıp pencerenin kanatlarını çektim. Bir de dışarıya bakayım, ki zifiri karanlık değil mi? Gece rüzgârıydı ve ilerimizdeki ormanın ağaçları hisırdayıp duruyordu. Saate baktım, henüz on iki! Allah Allah, neye bu kadar erken uyardı beni acaba? Daha yatağa gireli ancak yarım saat olmuş, olmamıştı... Şaşkın şaşkın pencereyi kapatıp tekrar yatağıma girmeye tasarlıyordum, ki ileriden bahçenin çitinin yanından doğru bir at kiş-nemesi duydum. Bu esnada rüzgâr da bulutları birbirinden ayırmış ve yola ay ışığı vurmıştı. O zaman gördüm. Zayıf, siyahlar giyinmiş bir adam, yedeğinde tuttuğu bir atla, benden yana geliyordu. Bir yandan da ışıqla bir şarkı çağırıyordu. Bu şarkı, bana da yabancı gelmedi... Hani «Yarın buradan gitmeli!»

diye bir ağır şarkı vardır. Oydu bu. Adam, benden yana bakıp gülümse-di. Aynı zamanda sırtımdan soğuk terler boşandığını hissederek gibi oldum. Eliyle beni çağırır gibi bir işaret yapınca daha fazla duramadım. Kapıya fırladım. Kapının kilidi, hızla çekmeme mukavemet edemedi, açıldı. Dışarıya fırladım. Meğerse tam zamanında çıkmışım. Henüz kapıdan beş, on adım uzaklaşmış, uzaklaşmamıştım, ki birdenbire rüzgâra dayanamayan koskoca bir meşe ağacı, içinden fırladığım binanın da bir kısmını yerle bir ederek çöktü. Koca ağacın rüzgârıyla, Ben bile yere yıkıldım. Maazallah binanın içinde veya kapı civarında kaleydim, ezilip tuzla buz olacağım muhakkaktı. Hiçbir yerimde en ufak bir yara, bere izi bile yoktu.

Başımı kaldırıp bakınca, siyahlı adamın atına binmiş bir halde, çitin yanında durduğunu gördüm. Kendisine seslenip, bağırarak istiyordum ama, birdenbire bir insan olmaktan çıkmış, karanlık ve şeffaf bir gölge haline girivermiş gibi geldi bana...

Doktor Motner, hikâyesine bir an fasıla verip piposunu tekrar doldurduktan sonra devam etti:

— Tam bir yıl sonraydı. Hem de günü gününe bir yıl sonra... O sıralarda Kontinental otelinde kalıyordum ve elbise değiştirmek için otele döndüğüm bir sıradaydım. Otelin holünde dehşetli kalabalık vardı. Bardan müzik sesi aksediyor, her yan ışığa boğulmuş bulunuyordu... Yani böyle bir dekor içinde de ne hayal görülür, ne de insana kara düşünceler gelir... Değil mi? O adam otele döndüğün katında olduğu için, oraya çıkmak üzere asansörü beklemeğe koyulmuştum. asansör gelinceye kadar, benim gibi yukarılara çıkmak isteyen bir hayli insan birikmişti. Nitekim, hep birden saldıınca asansörü dolduruverdiler. Ben binemeyip dışarıda kalmıştım. İçerlemiştim galiba... İte kaka kendime bir yer açıp ben de asansöre girmeye hazırlanıyordum,

ki gözüme, kireç gibi bembeyaz bir insan yüzü ilişti. Asansöre binenlerin kapı tarafındaki ilk sırasında siyahlar giyinmiş, başına bir silindir şapka oturtmuş, hafif ve şeytan yüzü bir adam duruyordu. Bembeyaz yüzünde dudaklarının ancak kılmıldığını gördüm ve bir fısıltı halinde kulağıma tekrar: «Yarın buradan gitmeli!» şarkısı çalındı. Benimle alay eder gibi eğilip beni selâmlıyor ve zayıf, kemikli elleriyle, asansöre çağırıyordu. Bu davete koşmamak için kendimi nasıl zorladığımı ben bilirim... Sanki vücudum kurşun gibi ağırlaşmış ve kolunu bile kıpırdatamaz olmuştum. Maamafih son saniyede nihayet imkânsız gibi görünen kaçınmayı da yaptım ve hızla geriye dönerek asansörü bıraktım ve merdivenlere atıldım. Ben basamaklardan çıkarken asansör de yavaş yavaş yanımdan kayıp yukarıya doğru yükseliyordu. İkinci katta, bir lâhza durduğunu, sonra yukarıya doğru hareket ettiğini duydum. Fakat birdenbire tepemde bir çatırta oldu. Sonra müthiş bir kayma gürültüsü ve ansızın koca asansör yıldırım hızıyla yanımdan kayarak aşağıya düştü. Bütün otel binası, düşen asansörün gürültüsü ve zemine çarpma-ıyla tâ temelinden sarsılır gibi oldu...

Kısa bir sessizliği müteakıp kulakları yırtan, iğler acısı feryatlar işitildi. Baygın bir halde merdivenlere serilip kalmışım...

İki saat sonra kendime gelebildiğim vakit yaralılar kaldırılmış, asansörün tamirine başlanmış ve o telde hayat yine normal şeklini almıştı...

Otelin holünde otuyordum ve herkes, asansöre binmediğim için beni tebrik ediyordu. Siyahlı adam da asansör felâketi kurbanları arasında değildi. Duyduğuma göre, ikinci katta asansörden çıkmıştı.

İşte çocuklar, o günden beri müthiş bir korku içindeyim... O bembeyaz, zayıf ve şeytanî çehreyi, o kemikli elleri tekrar ben yerde görürüm diye ödüm patlıyor...

O günden bugüne tam bir yıl geçti ve işte Glob gemisindeki bu müthiş yangın oldu. Kurbanlar arasında doktorun adını görünce gayri ihtiyarı irkildim. Yangına dair intişar eden uzun röportaj yazısında Dr. Monter'in de tanınmayacak derecede yanlış kimseler arasında bulunduğu yazılıydı. Ayrıca makalenin şu kısmını sizlere de sunmak isterim... Tâ ki bizim dok-

(Arkası 14 üncü sayfede)

KESKİN ZEKÂ

Ali ile Veli, sıkı fıkı iki arkadaşdır. Bir gün Ali Veliye şöyle demiş: — Eğer yanındaki paradan bana iki lira verersen, ikimizin de ceplerimizdeki para birbirine müsavi (eşit) olacak!

Veli de Aliye şu cevabı vermiş:

— Eğer sen bana iki lira verersen, benim param, seninkinin tam iki misli olacak!

Hamburg'da orta Avrupa saati, Amsterdam'da Hollanda saati, Londra'da da Batı Avrupa saati kullanılır. Orta Avrupa saati, Hollanda saatinden 40 dakika ileri, Batı Avrupa saatinden de bir saat ileridir. Orta Avrupa saatiyle hesap edilirse, tayyare saat 10 da Amsterdam'da ve 12 de de Londra'daydı. o halde bu tayyare Hamburg Londra yolunu bir saatte almış ve yolun iki yarısını da aynı hızla uçmuştur. Geçenki keskin zekânın halli budur.

Yarın GAZETECİ

VAPURA, GELİP BU SAN-
DIKLARI ALMASI İÇİN
HABER VERMEK
LAZIM.

KİMİ GÖNDE-
RECEKSİNİZ.

LORORAYI BULMALI.. AMA BU
ASKER TOPLULUĞU DA NE?

LİMANI SARMIŞLAR. KOKU AL-
MIŞLAR. BENİ TANIR NE YAKA-
LARLARSA MAHVOLDUM.

21

İSTE LORORA!

NE OLUYOR YAHU?
BU NE KALABALIK?

HABERİN YOK MU? SANTA
ROZALYADA İSYAN BAŞ-
LADI.

HI..HI..HI... BİZİM İŞİ
SAHİYE ALMIŞLAR.

CAKİ
ASKERLE-
RİN ARA-
SINDAN
LORORAYA
ÇIKTI.

O CAKİ?!

LİMANA YAKIN BİR
YERE GİDECEĞİZ
ORADA YÜKLİ-
YECEĞİZ.

LORORADA..

ŞABUK
OLUN..

BU İŞİ BAŞARDIK.. YAKINDA
MEKSİKAYA VARACAĞIZ.

İSTE NİHAyet MEKSİKA-
YA GELDİK. ŞİMDİ EN KI-
SA YOLDAN MENDEZİBA-
LI BULMALI.. DAHA EVEL
ŞU SİLAHLARI GİZLİYE-
LİM HELE..

BU MAĞARA EN
EMİN YER.

MENDEZİBALI BULUP
PARALARI ÇERİNCE
BURADAN KIRIŞI KIRARIZ

ONU NEREDE
BULACAĞIZ?

MENDEZİBAL
BURADA O-
TURUR.

BEN ONU BİR
SATO DA OTU-
RUR SANIR.
DİM.

MENDEZİBAL?

YOK BURADA..
BUYURUN İSTİ-
RAHAT EDİN.

DIŞARIDA BİR GÜ-
RÜLTÜ VAR

ASKEPLER..

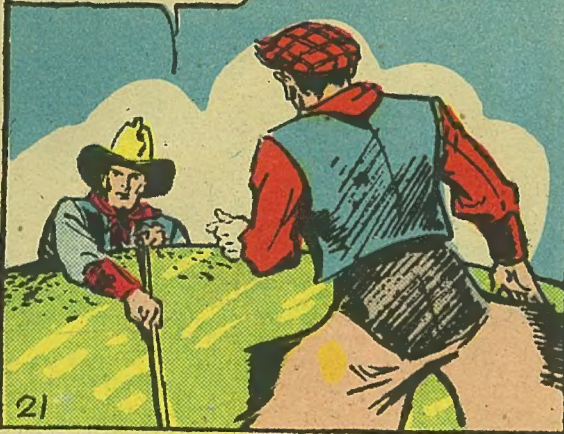
HER TARAFI
SARIN..

ARKASI VAR

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

JANI BAŞLADIKTAN SONRA SANA
SESLENİRİM İPİ GERERSİN...

21

İP YETİŞMEDİ..
YAPILACAK..

..TEK ŞEY VAR.

BRIK KAYALARA ÇARPARAK
JANIN YANINA DÜŞTÜ.

DÜŞERKEN YANI BELİ
ACIMADI DEĞİL HANIYA...

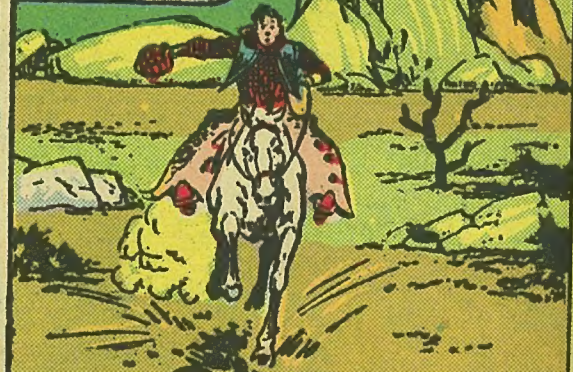
HAMDOLSUN KIRIK ÇIKIK YOK
YALNIZ YARALANMIŞ VE BAYILMIŞ

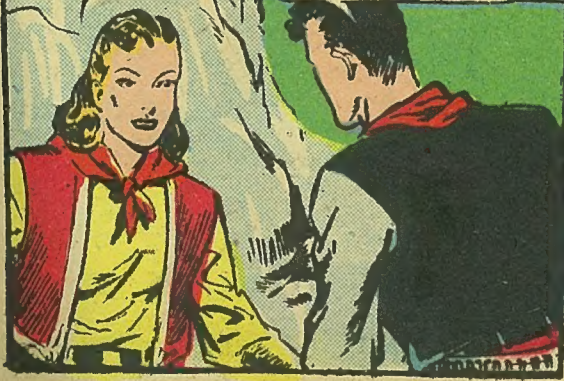
HEY NANNİ ÇİFTLİĞE GİT VE DA.
HA UZUN BİR İP AL GEL..

DEEH YAVRUM.. BEREKET SEN
ÇİFTLİĞİN YOLUNU BİLİYORSUN
BANA KALSA YOLU
SAPITIRIM.

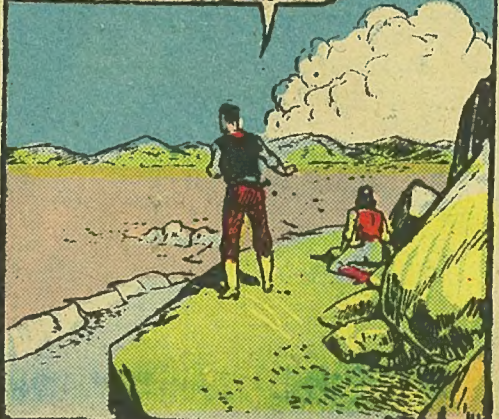

BİRŞEYİM YOK
BRIK.. YALNIZ
BAŞIM SERSEM
LEMİŞ...

NANNİYİ ÇİFTLİĞE
UZUN İP ALMAĞA
GÖNDERDİM. NERE
DEYSE GELİR
KURTULURUZ.

SAKIN BURADA YERİNDEN
KIPIRDAMA.. BU SEFER DÜ-
ŞECEK OLURSAN KUR-
TULAMAZSIN..

ŞU TARAFI BİR GÖZ-
DEN GEÇİREYİM.
BAKALIM NELER
VAR

AMAN DİK-
KATLİ OL
BRIK..

ARKASI VAR

YILAN KADIN

ORADA OTURANLAR VAR. ONU DERHAL ORAYA GÖTÜREBİLİRİM. BİRİSİ KASABAYA GIDIP BİR HEKİM ÇAĞIRIR.

NIHAYET FIRTINA DURUR VE GİDO TARLANIN ÖTESİNDE İTÜTEN BİR EV BACASI GÖRÜR.

GİDO HALA BAYGIN BULUNAN KIZI KUÇAGINA ALIR, TARLAYI GECER VE KOLONİ EVLERİNİ ANDIRAN BİR EVİN ÖNÜNE GELİR. SEVİMLİ İHTİYAR BİR KADIN KARŞILAR.

AH! BİR KAZANI OLDU?

EVET! BİR ARABADAN DÜSTÜ BANA SİMDİLİK BİR YER VEREBİLMİSİNİZ?

BUYURLUN, BUYURLUN. SİZE ÇOCUKLARIMIN ODASINI VEREYİM. HEPSİ PANAYIRA GİTTİ. BU FIRTINA İLE YARINDAN EVVEL DÖNMEZLER. ÇİFTLİKTE BENDE YALNIZIM!

İHTİYAR KADIN YOL GÖSTERİR.

AH BAYIM BUNA HİÇ LÜZÜN YOKTU!

SİZE ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM. BU ZAVALLIĞIN BANA YARADIM EDİN.

ODA BASİT VE TEMİZDİR. DUVARLARA BASAKLA SÜS YAPILMIŞTIR. İKİ YATAĞIN ARASINDAKİ KONDİNİN ÜZERİNE ALÇIDAN BİR MERYEM ANA ASILMIŞTIR. BUNUN ÖNÜNDE KIRÇİÇEKLERİYLE KÜÇÜK BİR KANDİL BULUNMAKTADIR. GİDO İHTİYAR KADINA BİR AVUÇ PARA VERİR.

YARALI KIZI BAKMAK İÇİN İHTİYAR KADINDA ÇİRPİNMAKTADIR. GİDO BAŞINI PANSUMAN YAPARKEN, O'DA ATƏSİ YAKMAKTADIR. NİHAYET VALLİ GÖZLERİNİ ACIP ETRAF BAKIYOR.

KURTULDUN VALLİ, BİR DAM ALTINDASIN, BENDEN BURADAYIM.

NEREDEYİM?

VALLİ DOĞRULMAK İSTER. FAKAT MUVAFFAK OLAMAZ. HER TARAFI KIRIK GİBİDİR.

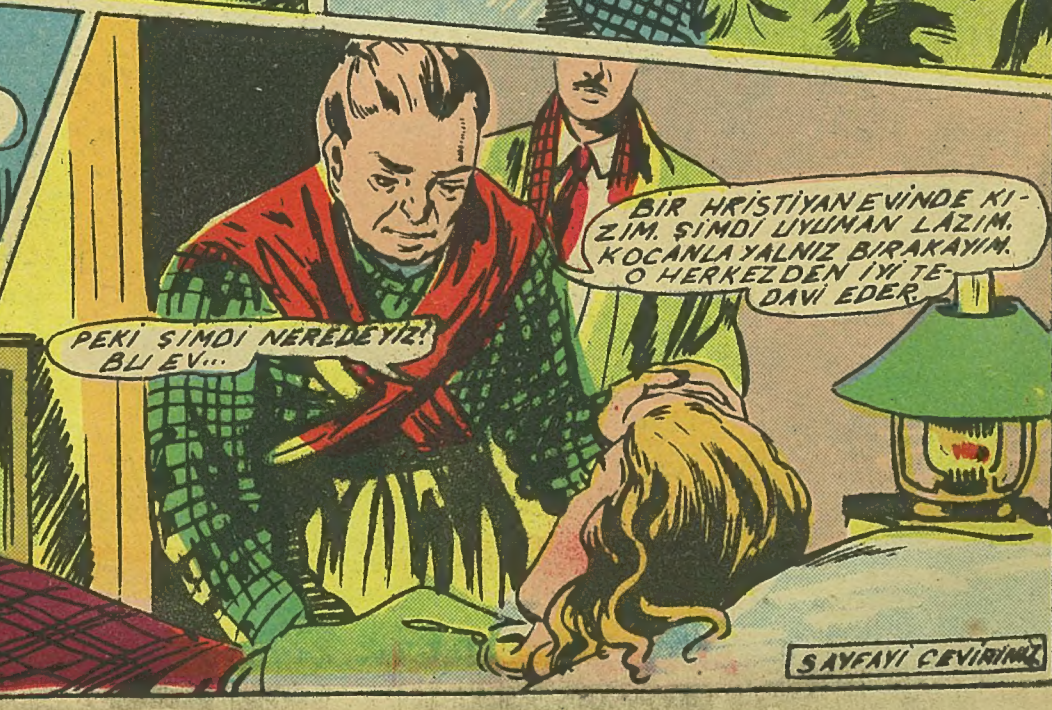
SENİ BULLUŞUM BİR MUCİZE EVE DOĞRU DÖNERKEN MAKİNADA ARIZA OLDU. BU SİRADA MAVİ MENDİLİNİ GÖRDÜM.

GİDO SEN HA! AH VÜCUDUM NASIL AĞRIYOR... NASIL BENİ BULDUN? FIRTINA.. ARABA..

PEKİ ŞİMDİ NEREDEYİZ? BU EV...

BİR HRİSTİYAN EVİNDE KIZIM. ŞİMDİ UYUNAN LAZIM. KOCANLA YALNIZ BIRAKAYIM. O HERKEZDEN İYİ TEDAVİ EDER.

SANA BUNUNLA MEŞGUL OLMAMAMI SÖYLEDİM ÇABUK AHİRA DÖN!

PEKİ MATMAZEL!

21
42.

MARSELLA TITANYANIN ODASINA GİRER VE ABLASININ KARSISINA GEÇİP OTURUR.

NASIL DEDIĞİM ÇIKTIMI? GÜNDÜZ OLDUĞU HALDE İKİSİDE DÖNME-DİLER.

MARSELLA BENİ VALNİZ BIRAK. BU UĞURLUZ EV-DEN HEMEN BUGÜN GİDECEĞİM. KOCAM BİRGÜN DÖNERDE BENİ SORARSA NEREYE GİTTİĞİMİ BİLMEDİĞİNİ SÖYLERSEN.

HALBLİKİ VALLİYE NE KADAR İTİMA-DIM VARDI.

Sevgili Albertacığım.
Çok geçmeden beni yanın-
da göreceksin. Sana ihtli-
yacağım var. İhtiyacım
çok fena bir natice ver-
di. Benden natire eden
kocamdan lastiyoram.
Boyle yapmasam sana
senalık edesek. Beni iye-
sey bütün bunlara sev-
gi, kardeşim vallinin
sebebini vermiş olma-
sıdır.

TITANYA YALNIZ KALINCA YAZI MA-SASININ BASINA GEÇİP CANNES'DE BİR VILLASI OLAN BİR ARKADAŞINA MEKTUP YAZAR.

TITANYA OKADAR MÜTEESSİRDİR Kİ MEK-TUBU BİTİRMEYEN AĞLAMIYA BAŞLAR.

SAFAK ÇİFTLİ-GİN KÜÇÜK O-DASINDA HER TARAFI AYDIN-LATMIŞTIR. VAL-Lİ BÜTÜN GE-Lİ SAYIKLI-CEYİ GEÇİR-YARAK GEÇİR-MİŞ VE GİDO HİÇ GÖZ KIRPMAMIS-TIR. SİMOİ ARTIK HAKİKATE DÖN-MEK LAZIMDIR. YOLA ÇIKACAK-LAR VE BELKİ-DE BİR DAHA HİÇ BÖYLE BAŞ-BASA KALMA-YACAKLARDIR.

OLUR BİR DEFA DAHA YÜZÜNE BAKAYIM. HA-YALINI GÖZLERİMİN İÇİNE NAKŞEDEYİM.

BİR DAHA, BİR-BİRİMİZİ GÖR-MİYELER Mİ-YİZ?

YEMİN ETTİĞİNİ UNUTMA. DER-HAL TITANYA İLE HAREKET EDİP ONU MESLİT ET-MEĞE ÇALIŞ.

VALÜSİRF SENİN İÇİN YEMİNİ-Mİ TUTACA-GIM.

ARKA

Ortak

Yazan: M. YAMAN

Patron mükellef yazihanesinden seslendi. Genç kâtip helecandan tıkanarak, renkten renge girerek yerinden fırladı. Bir kedi korkaklığı ile ihtiyar ve çatık kaşlı patron karşısındaki mükellef maroken koltuğu gösterdi:

— Sayın ortak, söyle buyurun bakayım.

Sabri bayılacak gibi oldu. Kırmızı rengi bembeyaz kesilmişti. Düşer gibi oturdu. Önce buram buram terledi. Sonra gözbebekleri yaşlarla doldu. Bu sırada ihtiyar hırsıyla odada geziniyor ve her ona yaklaştıkça durup yiyecek gibi bakıyordu.

Nihayet parladı:

— Dün bir işim var, diye izin alıp gittin. Arası yarım saat geçmeden bir erkek telefon etti. Bana ne sordu biliyor musun? Ortağım Sabri Beyin mali durumu nasıldır. Hem de hayırlı bir iş için sorulduğundan doğru cevap vermeliyim rica ediliyordu. Ortağım Sabri Bey. Yani zatâliniz.

Delikanlı yerlere geçiyordu. İlk damlalar lâcivert elbisesinin dizlerine indi. Öteki külepe binmişti:

— Sen kim, ortaklık kim? Burada üç buçuk kuruş maaşlı yazihane kâtipi olduğunı neden saklıyorsun? İki yalan, üç düzenle kimleri aldatıyorsun? Bana bak. Ben dürüst bir adamım. Öyle adamları severim. Başka türlü olanları sokmam yanıma. Anlıyor musun? İşte bu kadar. Bu yüzden evlenmemişimdir zaten.

Kovmuştu. Daha başka türlü insan kovulmaz a. Sabri dişlerini sıkı. Yesinden ve hırsından titriyerek ayağa kalktı.

Öteki yeniden haykırdı:

— Böyle fiyaka yaparak kimleri aldatıyorsun? Söylesene.

Sabride söyleyecek hal yoktu. Derhal gitmek istiyordu. Öteki can alacak yerine dokundu:

— Bana iki aylık borcun olduğunu unutma. Senedin kasada duruyor. Lâkirdima cevap vermelisin. Benimle hiç bozuşma. Zaten bana telefon eden zata bugün cevap vereceğimi vaadettim. Anlat sunu.

Sabri köpek ağzına kemik atar gibi patronun kendisine attığı sigarayı yakaladı. Aynı şekilde atılan kibritten yaktı.

— Size bugüne kadar sadakatle hizmet ettim, dedi. Beş yıldır buradayım. Hangi yalancılığı gördünüz? Borç aldım mı ihtiyacımdan. Ev gecindirim. Anam, kardeşim var. Tahsil de yaptım amma talihim yok. İyi bir memuriyet bulamadım. Zaten bugünkü ekmeği elimden bırakmadığım için arıyorum.

Patron kesti:

— Ben sana bunları mı sordum? Lâkirdiyi gevirme.

Sabri haykırdı:

— Seviyorum. İşte hepsi bu. On parasız, ümitsiz seviyorum. O zengin kızı, ben kopuk. Mektepten arkadaşım. O zamandan beri aramızda uzaktan uzağa bir sevişme vardı. Altı ay önce babası İstanbul'a geldi yeniden. Karşılaştık. Evine çağırdı. Gittim. Günlük nafakamdan kestğim para ile mektuplar yazmış-

tım. Meğer ellerine geçmiş. Ailesi hepsini biliyormuş. Hakikatli kız.

Sabrinin gözlerinden iki damla daha tekerlendi:

— Yemeğe ahkoydular beni. Birtakım zengin misafir de vardı. Ne işle meşgul olduğumu sordular. Bir yazihane açtığımı, ithalat yaptığımı söyledim. Hay dilim kopsaydı. Böyle bir netice çıkacağını ne bilirdim. Patron kaşlarını çatı:

— Ortaklık nereden çıktı? Beni sonradan mı yanına aldın?

Sabri dişlerini sıkı:

— Yazihane'nin adresini sormuşturdum. Söylemeğe mecbur kaldım. Misafirlerden biri «Fakat orada ithalat Tüccarı Mahir Bey çalışmıyor mu?» dedi. İster istemez birlikte çalıştığımı ve ortak olduğumu söyledim.

— Peki sonra?

— Sonra yemekten sonra babası beni yukarıya aldı. Odaya kapattı. Kızına yazdığım mektuplardan bahsetti. Biraz darıldı. Her halde benden biraz da hoşlanmış veya kızının bana karşı bir sevgisi bulunduğunu bildiği için fazla ileriye gidememişti. Böyle şeylerin büyükler vasıtasıyla olmasının daha iyi bir netice verebileceğini anlattı.

— Bukadar mı?

— Evet. O günden beri de aklım başımda yok. Siz sunu da biliniz ki Hintli fakirler ahlak rejimine girdikleri zaman fikir ve his bakımından nasıl tabiatın fevkiye çıkıyorlarsa, benim gibi bir genç de sefalet çekerek bir tek ümidi hayatına katık ettiği zaman o nisbette çok seviyor.

Koskoca delikanlı avuçlarını yüzüne kapattı. Omuzları kıpırdıyarak ağlamağa başlamıştı. Taş yürekli patron buna zerre kadar ehemmiyet vermeden telefonu açtı. İsteddiği numarayı bulunca bağırarak konuşmağa başladı:

— Alo, Sadullah Caner beyefendiyi istiyorum. Ha... Siz misiniz? Bendeniz Mahir Alnar. Burası ithalat bürosu. Telefonla sormuştunuz. Evet, kendileri burada yoklar. Mühim bir firma ile temas için dışarıya çıktılar.

Delikanlı hıçkırıklarını yuttu. Taş kesildi. Dinliyordu.

Patron devam etti:

— Vallahi beyim, igyüzlerini pek bilmem ama kendilerini beş yıldır tanıyorum. Birlikte çalışıyoruz. Çok dürüst bir genç görünüyorlar. Mali durumlarına gelince, Kendilerinin göze görünür bir servetleri yok ama aylık kazanç payları bin lirayı filân bulur. Fakat zannedersen bir gönül takıntıları vardır. Eski bir mektep arkadaşıyla. Pek dalgın ve kadınlardan uzak yaşadığını gördüğüm için hallerine dikkat etmiştim. Bu hususta fazla bir bilgim yok. Estağfurullah efendim.

Patron telefonu kapattı ve yeniden haykırdı:

— Ne bu halin. Ne dolanıp duruyorsun. Neft yağı mı sürüldü. Haydi git, durma git. Münasip bir apartıman filân bul. Beni de yalancı çıkartma.

Delikanlı gideceği yerde onun üzerine atıldı. Boynuna sarıldı. Bekâr ihtiyar, içinde öyle bir haz duydu ki...

GARAJDA KAPALI KALAN MASKELİ ADAM AS. KERLERİ YANINA YAKLAŞ. TIRMİYOR.

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı: 21

Önün yana yana çayı içmesini bekleli. Sonra fincanı alarak dolabın üzerine koyup bir sigara uzattı:

— Şunu tütür, Zehir mehiridir ama efkâra cılâ verir. Tiryakiler ilk sigaralarını yakar yakmaz kafalarının kurulmuş bir saat gibi işlemeğe başladığını duyarlar. Oğlum, sana kitabımdan bir fasıl okuyacağım. Şu bir türlü basılamıyan «Esrar ve Esrarkeşler» isimli kitabımdan. Sana da işin inceliklerini öğreysin diye müsveddeleri vermiştim ama okuduğunu hiç sanmıyorum. Sıkıcı bulmuşsundur. Şu parçaya dikkat et. «Mide yoluyla alınan esrar zehrinin tesiri bazan çok feci bir dereceye ulaşır. Sarhoşluğu daha uzun sürer. Fakat iptilâ ve buna devam yüzünden miktar artırıldığı zaman bir ölüm hâdisesiyle karşı karşıya kalmak, yani bir daha uyanmamak mümkündür. Bu umumi uyuma ve kalp vuruşunun zayıflamasından, nihayet durmasından ileri gelmez. Bilâkis esrar içenler dalgâ halinde bulundukları sırada nabızları fevkalâde yüksektir. Bu hal damar çatlamalarını intâç eder.»

«Sizinle bir Dakika görüşmek istiyorum sayın bayan!»

Tuğrul bir gözünü kırıp düşünme durumu almış, tane tane söylüyordu:

«Mide yoluyla alınan esrar, bu zehre alışmamış bünyelerde korkunç bir tesir yapar. Bir aile sırrını ve şerefini korumak için isimlerini sakladığım bir hâdisenin bütün tafsilatını vermiyorum. Esaslı olan noktalarını izah edeyim. Bizi pek genç ve tanınmış bir allenin erkeği meşhut suç için çağırdı. Yanıma iki sivil memur alarak hâdisenin olduğu köşke gittik. Çılgın bir halde bulunan genç erkek bizi bir salona götürdü. Baskını birden yaptık. Gördüğümüz manzara cidden garipti. Sarışın ve pek genç, pek güzel bir kadın dekolte bir vaziyette şıkır şıkır oynuyordu. Salonda bulunan üç erkek bir dehşet içinde bulunuyorlardı. Ortada bir içki masası, bir keman vardı. Erkekler bizi görünce korku içinde ayağa kalktılar. Fakat ipeklî elbiseleri bir koltuğun önünde bulunan kadın ne gü-

rültüleri duymuş, ne de bizi görmüştü. Durmadan oynuyordu. Bu hali gören delikanlı tabancasına sarıldı. Silâhını elinden aldım ve masaya yaklaşarak oradan aldığım bir bardak suyu genç kadının yüzüne çarptım. Yüzüne ve yarı açık göğsüne çarpan bu suyun temasıyla beraber korkunç bir çığlık koparttı. Yere serilmişti. «Boğuluyorum, beni kurtarın» diye haykırıyor, tıpkı denizde yüzmeye çabalayan bir insan gibi bahnin üzerinde kulaçlar atıyordu. Sonra birden hareketsiz kaldı. Bayılmıştı. Onu salona kapısı açılan bir odaya götürdük. Geri döndüm. Korkunç bir tehevvür ve yeis içinde bulunan delikanlıya hâdiseyi anlatmasını söyledim. Birden yaşları boşandı ve şöyle anlattı:

«Evleneli ancak bir hafta oldu. Balayımızı geçirmek için bu köşke yalnız geldik. Son derecede namuslu ve şerefli bir allenin kızı olan karım evimizin işini görüyordu. Zaten birbirimizi severek evlenmiştik. Düğünde bulunmayan bu arkadaşlara rastladım. İlle bize ziyafet vereceksin, dediler. Memnuniyetle kabul ettim. Hepsini de çocuk-

Meze olarak getirilen zerde tabaklarından birisine esrar tozu dökmüştüm. Nasıl oldu bilmiyorum, tabak karışmış. İçkimiz uzun sürer, ağ kalmamış diye karının yemek yemesi için rica etmiştik. Zerdeyi o yedi. Okadar şaşırarak ve dehşete düştük ki.»

«İşte hâdiseler bundan ibaret. Masum bir kadın az daha bir fahişe gibi öldürülecek ve iki yuva birden yıkılacaktı. Esrar umumiyetle lokum, mahallebi, diğer tatlılara karıştırılarak mide yoluyla alındığı zaman korkunç tesirler yapar. Onun şiddetli tepkisi ki böyle tecrübelerle girişenleri tövbeye sevkeder.»

«Az miktarda alarak ve dozu zamanla arttıranlar tıbbi müdahale ve cebir olmayınca kendilerini kurtaramazlar. İki veya üç defa almakla bu maddenin müthiş zevkine erişenler tiryakisi olmuş sayılırlar. Bir tesadüf onlara şiddetli ve zevkli bir arzularını, sarhoşluk içinde hakikat gibi göstermiş bulunursa dimağlarında kuvvetli bir yer tutan bu rüya her yeni dozda canlanır ve bu biçareler bir nevi idefiks içinde çırpınır giderler.»

Tuğrul müteessir bir yüzle genç muavinine döndü:

— Oğlum, dün bir köpeğin yüzünü yalaması sana bir kadın pusesi gibi geldi. Bugün bir yastıkla sabahladın ve onu göz yaşlarıyla ıslattın. Korkunç bir uçurumun kenarından Refikçiğim. Ayağını denk al.

— 15 —

Bir baş ağrısı yüzünden kahvaltaya inmediği için Refiği yoklamağa gelen Bayan Samiha geri dönerken Tuğrul kütüphane odasının kapısından seslenmişti:

— Bir dakika sizinle görüşmek istiyorum Sayın Bayan. Lütfen...

Genç ve güzel kadın hafifçe kızardı ve:

— Gelirim efendim, dedi. Zaten kocam atölyede meşgul olacak.

Tuğrul:

— Bekliyorum sayın bayan, dedi. Tekrar içeriye girdi. Dudağında sigara, elleri arkasında gezinirken gözleri kitap raflarını dolaşarak dudakları kıpırdıyordu:

— Ona ne söyleyeceğim? Bir şeye karar vermiş değilim. Birden mi hücum etmeliyim, yoksa ince ince eğlenerek onu kıvrandırmalı mıyım? Dur bakalım. Esasen karşıma gelecek olanın kim olacağını da bilmiyorum.

Raflara dikkatle bakıyordu. Güzel ciltlenmiş, zevkle tanzim edilmiş bulunan bu kitaplar cidden zengin koleksiyonlar halindeydi. Salnamefer, seyahatnameler, dünya öl-

güsünde meşhur adamların romanları, daha sonra teknik eserler, muhtelif dillerde ansiklopediler, tarihler, ayrıca kupürler, el yazması notlar ve divanlar.

Dudakları kıpırdadı:

— Merhum peder, binayı yaptıran zat uzun yıllarını bu kütüphane tanzimine vakfetmiş olmalı. Ve bu kütüphane odasına asılması gereken bir fotoğraf varsa o da ancak kendisinin olabilir. Evet, işte kapının yanındaki boşlukta onun ileri yaşıta, zeki bakışlı, kibar biçimli bir resmi var.

Tuğrul hafifçe kaşlarını çatı. Sonra bu çatıklığı gözüp hayret etmiş gibi alt dudağını büküp dışarıya devirerek:

— Çok şey, dedi. Çerçeve eğri duruyor. Niçin? Ben ki muntazam bir adamım. Her biçimsizliği derhal seğirim. Şimdiye kadar karşımda oturduğum bu resim çerçevesinin eğri durduğuna niçin dikkat etmemişim? Yoksa bu çarpıklık yeni mi vuku buldu. Evet, böyle olmalı. Sayın bayan buralarda toz almış bulunmalı. Fakat bu kadar yüksekte bulunan bir çerçeveye nasıl yetişebilirdi? Kütüphane merdivenini unutuyorum. Evet onu kullanmış olmalı. Bir fakat daha. Acaba merhuma karşı olan sevgileri tazelenmiş de onun için mi toz aldılar ve bu sırada meftuniyetle bu ağır ve kocaman çerçeveyi yerinden kımıldattılar?

Pencereye kadar gitti. Bahçeye baktı. Genç kadın köşke girmek üzere kocasıyla birlikte ağır ağır yürüyordu.

Tuğrul yine çerçevenin karşısına geçti:

— Bir ağırandisman, dedi. Fakat sonradan tabii renklere boyanmış. Cidden güzel bir resim. Bizim sanatkarın eseri olmalı.

Sedef kakmaları bulunan zarif kütüphane merdivenine doğru gitti. Bu güzel merdivenin üzerinde ayakta durmak ve orada kitapları tetkik etmek mümkündü. On basamağı, rafların sonuncusuna kadar uzanmağı temin edebiliyordu.

Tuğrul hiç de ağır olmıyan merdiveni kaldırıp çerçevenin altına getirdi. Merdivensiz yetiştirilmesine imkân olmıyan çerçeveyi yakından tetkik etmek ve onu düzeltmek istedi. Fakat beşinci basamağa ancak çıkmıştı ki bir çatırdı oldu. Zarif merdivenin alt bacaklarından birisi geçme yerinden kırıldı.

Yaşının hayli ilerlemesine rağmen çevikliği muhafaza eden sabık müdür düşmeden kendisini kurtarabildi.

— Peki ama, diye söylendi. Daha dün bu merdivene çıktım. Bir şey yoktu.

Bu sırada bir kapının açılıp kapandığını ve merdivenlerden hafif ayak seslerinin yükseldiğini duydu. Hemen merdiveni eski yerine getirdi ve kırık bacağını çabucak düzeltmek eline bir kitap aldı, pek meşgul göründü.

Bayan Samiha merdivenleri çıkmış olmaktan doğan bir yürek çarpıntısı ile içeriye girdi:

— Buyurun efendim.

(Arkası var)

AMERİKAN KİLİDİ

Nakleden: A.B. CANGİL

Elinde ağırca bir valiz taşıyan temiz giyimli delikanlı kulağını apartman kapısına yapıştırıp içeriyi dinledi. Çıt bile çıkmıyor, en ufak bir gürültü dahi duyulmuyordu. Bunun üzerine cebinden maymuncuğunu çıkarıp yavaşça kilide soktu. Sessiz sessiz, maymuncuğu kilidin içinde geçirdi. Kilit hafifçe şakırdadı ve açıldı... Delikanlı da dirseğiyle kanada dayanıp itti.

Tekrar kulak verip dinledikten sonra valizini sol eline alarak kapı aralığından içeriye yağ gibi kayıvermekte gecikmedi. Şimdi apartmanın holüne girmişti. Orada birazcık durdu.

Aynı anda, kapının kapandığını her halde duymuş olan genç ve hakikaten güzel bir kadın da mutfaktan çıkıp «Ne var acaba?» diye bakmak için hole girmişti. Holde yabancı birisini görünce fena halde korkarak irkilip geriledi.

Ve lâkin temiz giyimli delikanlı, kadını görür görmez tatlı tatlı gülümseyerek hürmetle eğilip selâmlamıştı. Gayet kibar bir tavırla ve yumuşak bir sesle özür diledi:

— Pek sayın hanımefendi! Evimize böyle münasebetsiz bir şekilde girmiş olmamı af buyurun...

Genç kadın önce korkmuştu ama şimdi yüzünde artık korku değil de hayret ve tecessüs okunuyordu. Sesini çıkarmadan, delikanlının ne söyleyeceğini dinlemeğe karar vermiş olduğu belliydi.

Delikanlı gayet sakin bir tavırla gülümseyerek sözüne devam etti:

— Bendenizin adım Cill'dir efendim... Ervin Cill! Bendeniz Rekord kilit fabrikaları kumpanyasının memuruyum efendim. Daha doğrusu mümessilim!

Bir yandan bu sözleri söylerken, bir taraftan da elindeki valizin kilidine hafifçe basıp açmıştı. Sanide parıl parıl parlayan bir nikel kilidi valizden çıkarıp eline aldı. Öteki eliyle de maymuncuğu tuttu.

Ve sözüne devamla:

— Hanımefendi, Bakınız, şu basit ve her hırdavatçı dükkânından satın alınması kabil maymuncuğu görüyor musunuz? İşte apartmanınızın kapısını bu maymuncukla açtım hanımefendi... Hem kendimi öyle uzun boylu da yormadım ha! Eğer hırsız olaydım, şurada holdeki portmantoda asılı ne kadar palto, pardesü ve kürk varsa kimsenin haberi olmadan sırtlayıp götürebilirdim. Şüphesiz, her önüne gelen yabancının, böyle bir maymuncukla apartmanınıza girmesi, sizin de hoşunuza gitmez hanımefendi... Bütün bunun suçu, kapınızdaki kilittedir efendim... Halbuki şu harikulâde zarif nikel Rekord kilidini alırsanız bir kere bu kilidin kapınıza vereceği sıkılık ve zariflikten sarfınazar, hiçbir maymuncukla açılmamak gibi bir hususiyeti vardır. Kapınıza böyle bir kilit taktıktan sonra rahat rahat uyuyabilirsiniz veya misafirliğe gidebilirsiniz.

Genç bayan, fabrika mümessilinin bu sözlerinin ve fakat bilhassa sellemehüsselâm eve girişinin, pek tesiri altında kalmıştı. Hemen bir kilit sipariş edip bir iki lira da pey verdi. Fabrika mümessili bayandan aldığı paraları cebine atarak valizinden çıkardığı makbuz defterine evin adresini ve aldığı paraların miktarını yazıp makbuzu imzaladı. Bayana uzattı. Sonra tekrar yer-

lere kadar eğilip gayet kibar bir selâmçakarak, geldiği gibi sessiz sadasız çekilip gitti. Fakat daha apartman kapısının kanadını çeker çekmez yüzü değişti. Gayet sıkın bir hal aldı. Sonra başını sallıyarak gülümsedi...

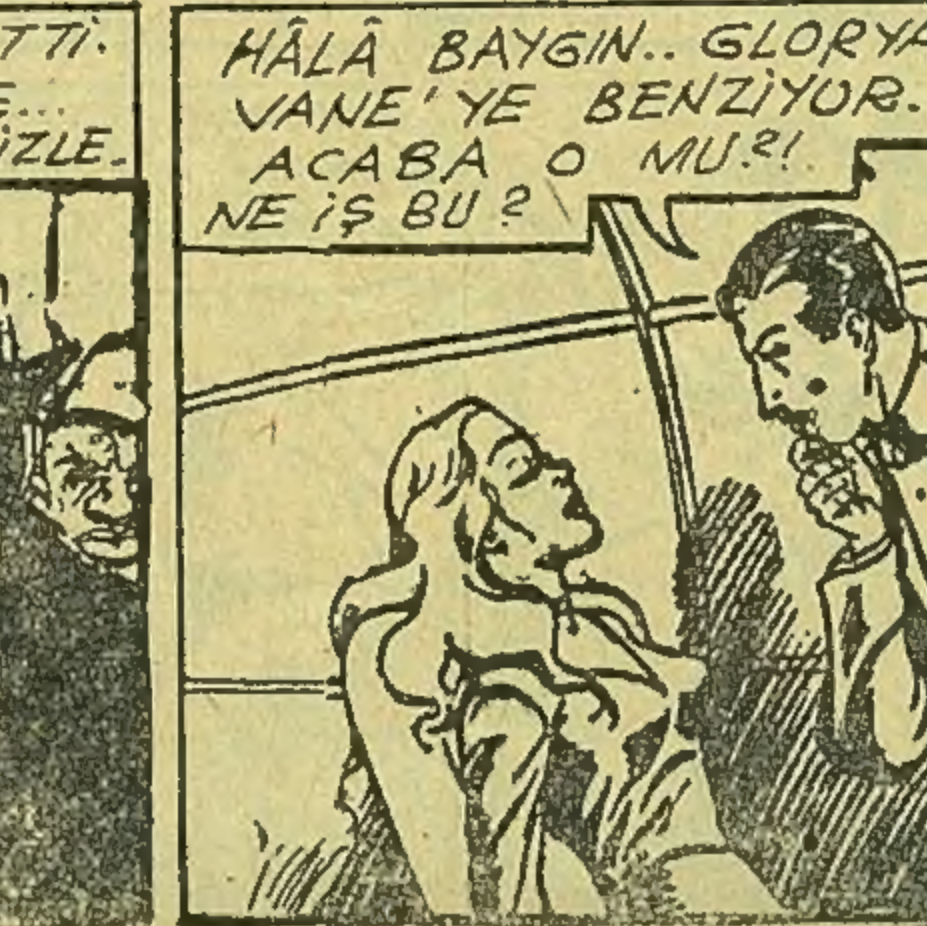
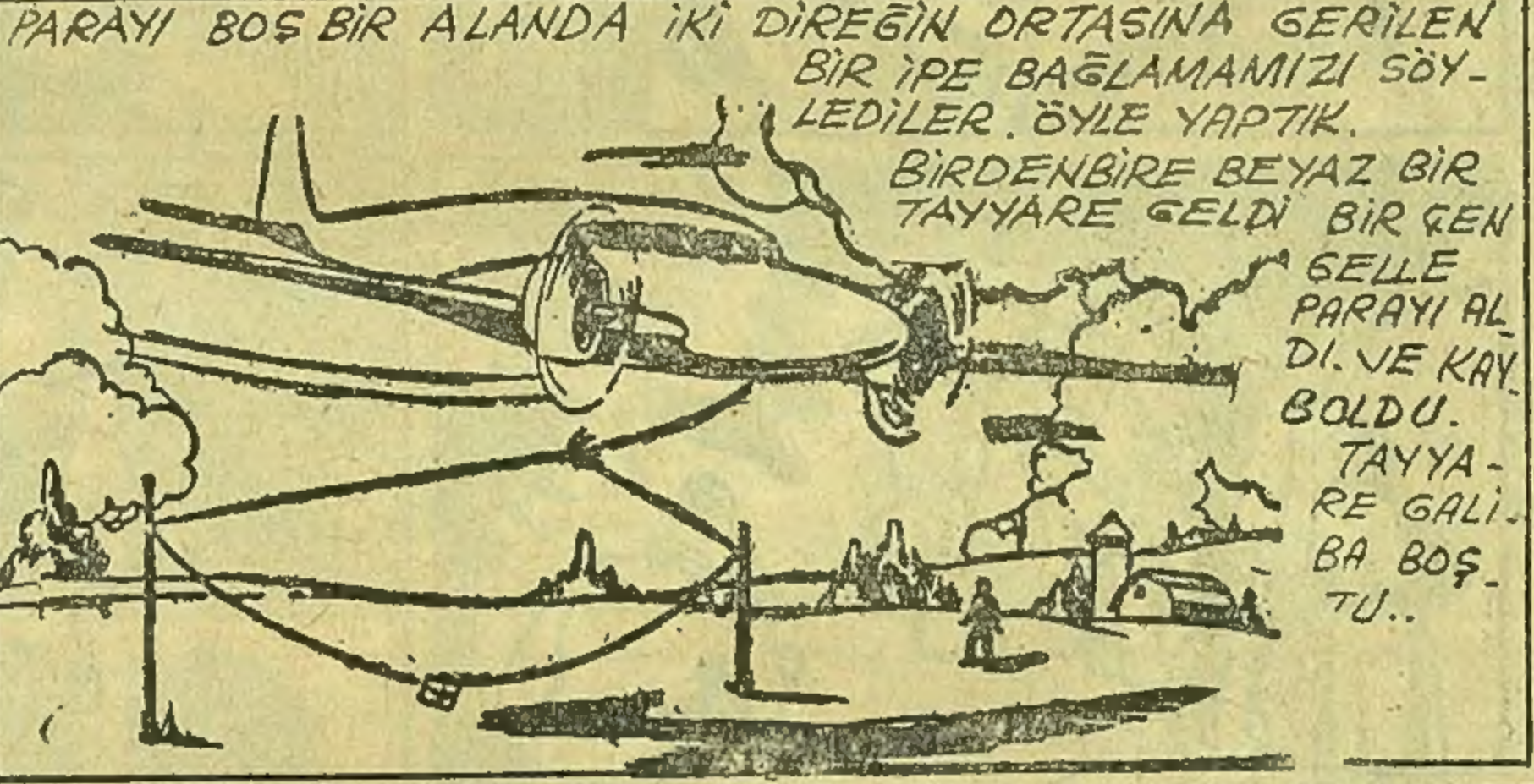
Apartman merdivenlerinden yavaş yavaş alt kata indi. Oradaki dairenin kapısında da durup içeriyi dinledi. Sonra maymuncuğu kilide sürüp açtı. Tekrar kulak kesildi ve baktı ki kimsecikler yok...

Hemen kapıyı ardından çekti. On dakika kadar içeride kaldı.

Tekrar sessizce dışarı çıktığı zaman, sırtında koskoca bir çikin vardı. Hızla merdivenlerden inip ilk önüne gelen loş yan sokağa saptı ve süratle uzaklaşmaya koyuldu.

Hem gidiyor, hem de içinden: «Hah şöyle!», diyordu. Her yerde bir saat kilit methedip iki papelle çıkacak değiliz ya... Kimse bulunmıyan evlerde de asıl mesleğimizi yapar, yükte hafif, pahada ağır ne varsa kaldırırsınız... Ama doğrusu, şu kilit mümessilliği işini iyi icat ettim. Böylelikle kimse beni yakalayamaz!»

TILSIMLI KARA ALI BİLEZİK

ÖRÜMCEK AĞI

(4 üncü sayfadan devam)

— Galiba Fransız... Pek iyi bilmiyorum. Lâkin Pariste oturduğu muhakkak. Bir ay kadar da Londrada bulunmuş... Londradayken Park caddesinde mobilyalı bir dairede yatıp kalkarmış. Cimmi de oraya gider gelirmiş... Londrada yapılan araştırmalardan anladığımıza göre Ceymis'in Hamburg'a hareket ettiği günün ertesinde bu kadın da Hamburg'a gitmek üzere tayyareye binmiş.

— Öyleyse mahut akşam, Ceymis Feyn'le birlikte yemek yiyen kadın bu olacak...

— Belki de.

— Peki ama bütün bu anlattıklarınızda Grundun ne gibi bir rolü var?

— O gece otomobille otele gelip kadını aramış. İçeri girmemiş, fakat kapıcının anlattığına göre şöyle bir adammış: İriyarı, maymun gibi, topal bir herif. Binbaşı Okevud, bu tarifi duyunca hemen bunun Grund olduğunu söyledi.

Dallas, kısaca kesti attı:

— Doğru... Ta kendisi!

Dışarıda acı bir Mart rüzgârı ısıklıklar çalyordu. İngiliz, heykel gibi dik ve hareketsiz oturmuş, düşünceli bir tavırla şöminedeki ateşi seyrediyordu. Birkaç saniye sessiz geçti. Sonra Patrisya Feyn haykırdı:

— Cimminin bu kadınla seyahate çıkmış olmasına ihtimal veririm, Fakat vesikaları satmış olmasını katiyen aklım almıyor. Eğer sahiden böyle bir şey yaptıysa, ölüsünü görmeği tercih ederim.

Dallas hızla avukata döndü:

— Belki de ölmüştür zavallı... Aklınıza hiç böyle bir şey gelmedi mi?

Karşısındaki biraz şaşaladı:

— Konsolos morgu da araştırmış... Lâkin ne Ceymis'in, ne de Akava'nın cesedini bulabilmiş...

Patrisya heyecanla söze karıştı:

— Cimmi ölmüş olsaydı benim muhakkak haberim olurdu. Çünkü biz ikiziz. Birbirimizden uzak da olsak bazan, yaşayışımız birbirimize malûm olur. Ne zaman Cimmi sıkıntıda olsa bende de garip bir endişe duygusu belirir. Meselâ bir aydan beridir içimde müthiş bir merak uyanmıştı. Bu yüzden kendisine telegraf bile çektim. Cevap alamayınca Londradaki evine, sonra sefarethaneye telefon ettim. Zaten ortadan kaybolduğunu da böyle öğrendik. Bilseniz ne kadar merak ediyorum. Maazallah ölmüşse...

Sözün sonunu getiremedi.

Hastings saatine bakıyordu:

— Benim gitmem lâzım.

(Arkası var)

SIYAHILI ADAM

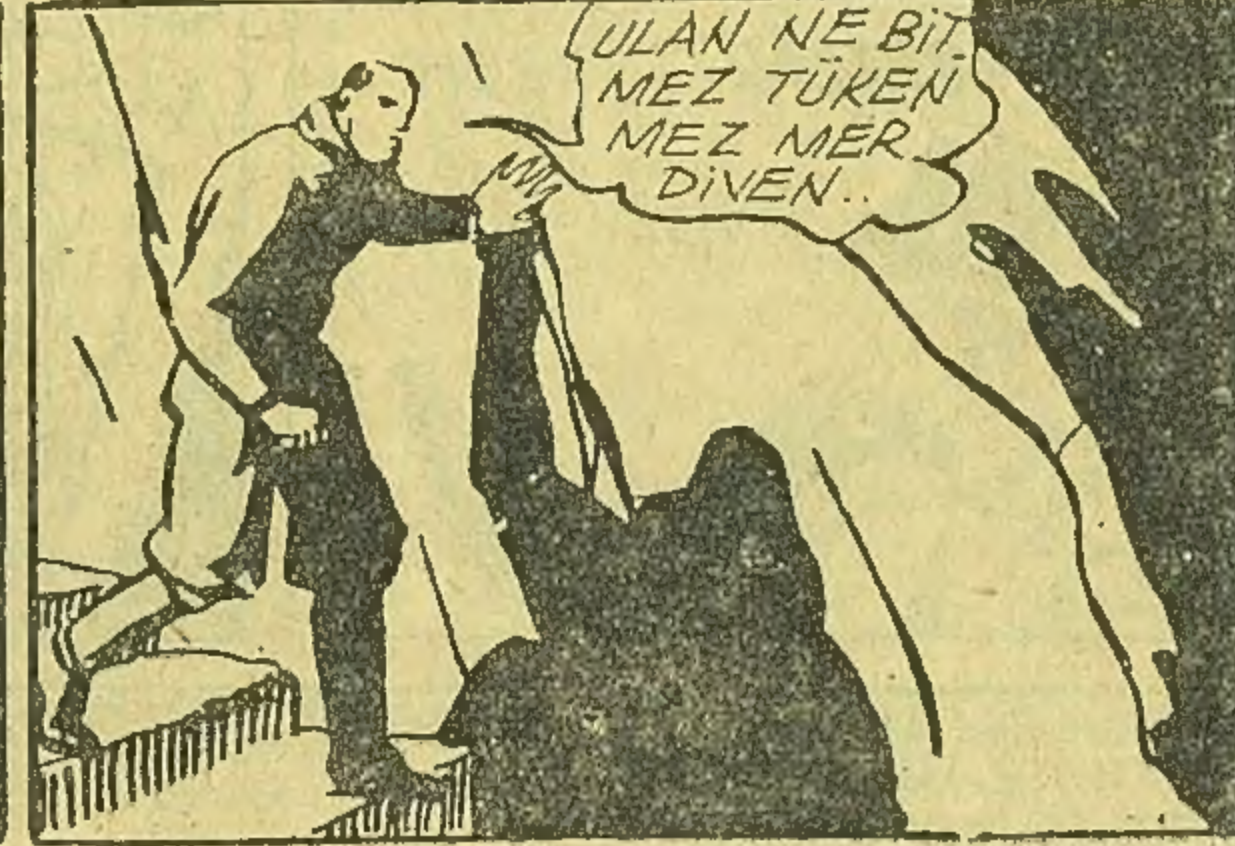
(6 ncı sayfadan devam)

torun haksız olmadığına sizler de inanarsınız. Makalenin bir yerinde şöyle deniyordu:

«Geminin hareketinden kısa bir zaman önce acentaya müracaat eden zayıf, siyahlar giyinmiş ve kibar tavırlı, hasta yüzlü bir zat ta bir kamara tutmuş ve kamarasından da hiç dışarı çıkmamıştır Şayanı dikkat nokta şurasıdır, ki gemiyi mahveden yangının bu kamaradan çıktığından şüphe ediliyor...»

Aynı röportajda, bu kamaranın vanındaki kamarada da bigare Dr. Motner'in bulunduğu ilâve ediliyordu.

Artık siz, ne düşünürseniz düşünün!.

GİZLİ VAZİFE !..

BU SIRADA ALMAN KOMUTANLIĞI BİNASI ÖNÜNE GELEN ROLAN İÇERİ GİRMENİN KOLAYINI ARIYOR

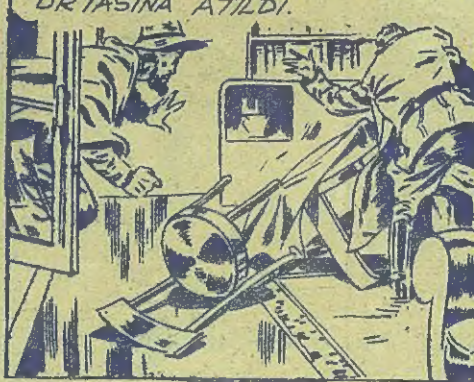

21

ANDRE İKİNCİ KATINA, GİK PENCERELERİNDEN BİRİNDEN GİRMEYİ TASARLADI. BÜYÜK GEVİKLİKLE DİVARA TIRMADI

BU TAM KURZ'UN ODASINA AÇILAN PENCEREYDİ. MARSEL KURZ İLE BOĞUSUYORDU. ARTIK MECALİ KALMAMIŞTI. PENCERE AĞILDI. ANDRE ODANIN ORTASINA ATILDI.

MARSEL İNANAMIYORDU... İNANAMIYORDU... DEMEK ANDRE ÖLMEMİŞTİ... ANDRE...

OH ALLAHIMI... YETİŞ ANDRE.

KURZ KIZIN ŞAŞIRMASINDAN İSTİFADE ETTİ. TABANCAYI ELİNE ALDI.

DİKKAT!!

ANDRE BİR ŞİMŞEK HIZIYLA AĞIR PİRİNG ŞAMDANLARDAN BİRİNİ KURZ'UN KAFASINA ATTİ. ADAM GİK DEMEDEN YERE YUVARLANDI.

ANDRE... ANDREM... RÜYA MI BU ?

SONRA GÖRÜŞÜRÜZ... GEL ŞİM... Dİ KAĞA... LİM...

İKİ GENÇ KUŞ URMUZ KERVAN GEÇMEZ BİR YERDEN KAÇILAR

ROLANIN HİYANETİ MEYDANA ÇIKTI. BAŞKA KÖTÜLÜKLER YAPMASINA ENGEL OLMA LIYIZ

SEVGİLİM ! BENİMLE SINIR KADAR GELMEĞE CESARETİN VAR MI ?

SANA KA VUŞMANIN VER DİĞİ KUVVET FOK BÜYÜK HER YERE GELİRİM.

VATANSEVERLER İTALYA VATANSEVERLERİYLE YAREN LİK EDERLERKEN...

BİRİSİ GELDİ.. SİZİNLE KONUŞACAKMIS...

KİMMİŞ ?! HAYRET BENİM BURADA OLDUĞUMU NE BİLİYORLAR.

ROLAN ! NASIL GEL TANDIM. MIŞ BURAYA KADAR ?

ALEN MARSELİN NEREDE OLDUĞUNU KEŞFETTİM. ZAVALLIYA YAPMADIKLARI EZİYET KALMADI. DEDİKLERİN DOĞRU İSE HEMEN SEN KURTARA GİDELİM.. BİLİRSİN..

TAM BU SIRADA ANDRE VE MARSEL GÖZÜKTÜLER. FAKAT NE YAZIK Kİ SÖYLEDİKLERİNİN HEPSİ YALAN..

BU ADAM BİZE HEY YALAN SÖYLEDİ.

MİGELİN VE ALEN HAYRET VE SEVİNÇLERİNDEN BİRER ÇİĞLİK ATILAR. ROLAN TABANA KUWET KAÇTI.

YAKALAYIN ŞUNU !

DEFOLDU GİTTİ... BAŞI MIZA BİR İŞ AÇMASINDAN KORKARIM HAIN HERİFİN.. HELBET ONUN DA CEZASINI GECEĞİ GÜN GELECEKTİR.

ANNENİ KASABASININ BİR MANASTIRI HAPİS ETTİLER. ZAVALLI KADIN.

GÜNÜN BİRİNDE İNŞALLAH OCAĞIMIZA KAVUŞURUZ. MEMLEKETİ İSTİLAÇILARDAN KURTARMAK İÇİN AND GELİM.

GELECEK SAYI: YENİ MACERA

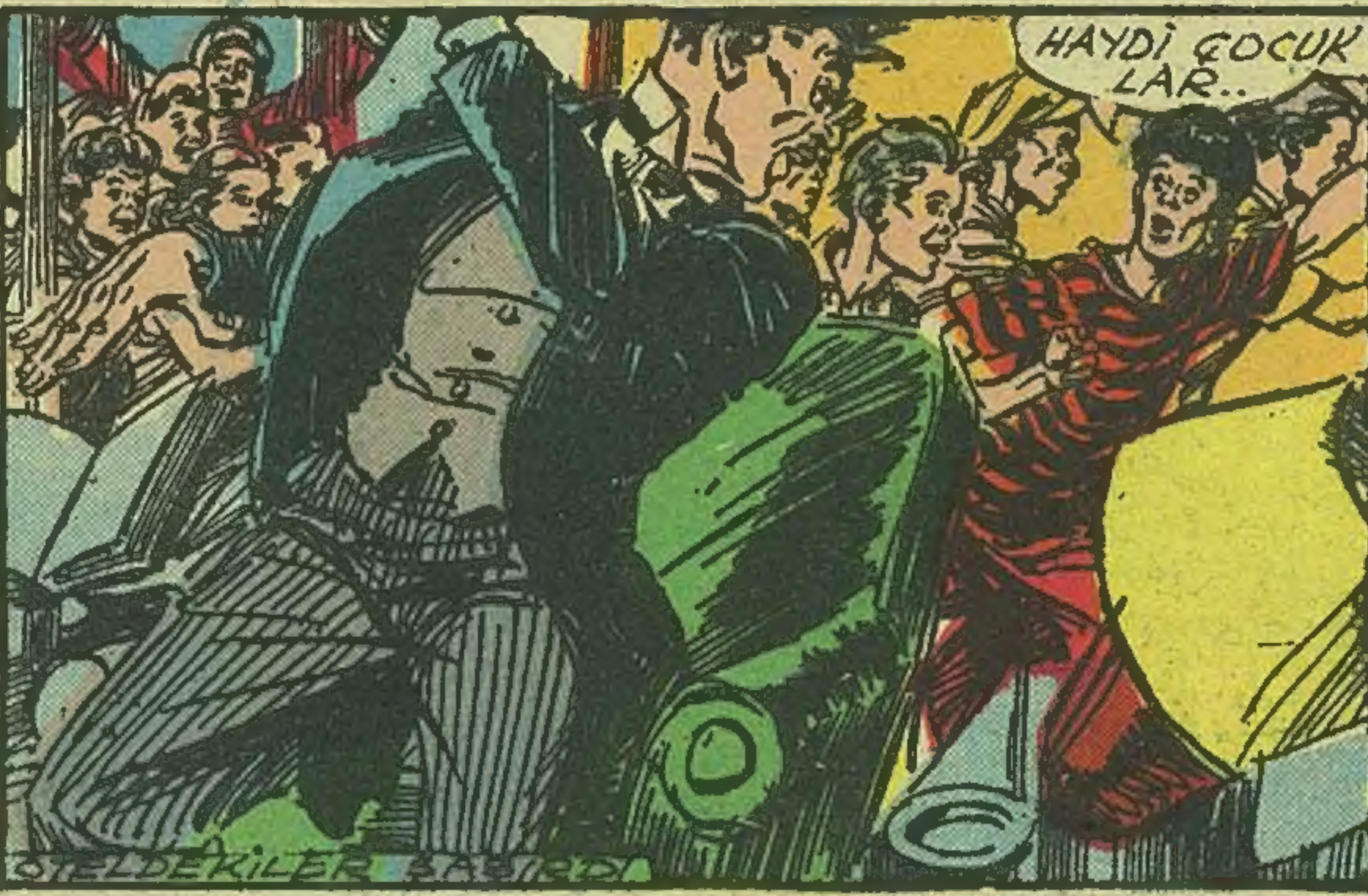

NAT PINKERTON

NAT BİZİ BEK-
LİYOR DİYORUM
SİZE... HEPİMİ-
Zİ...

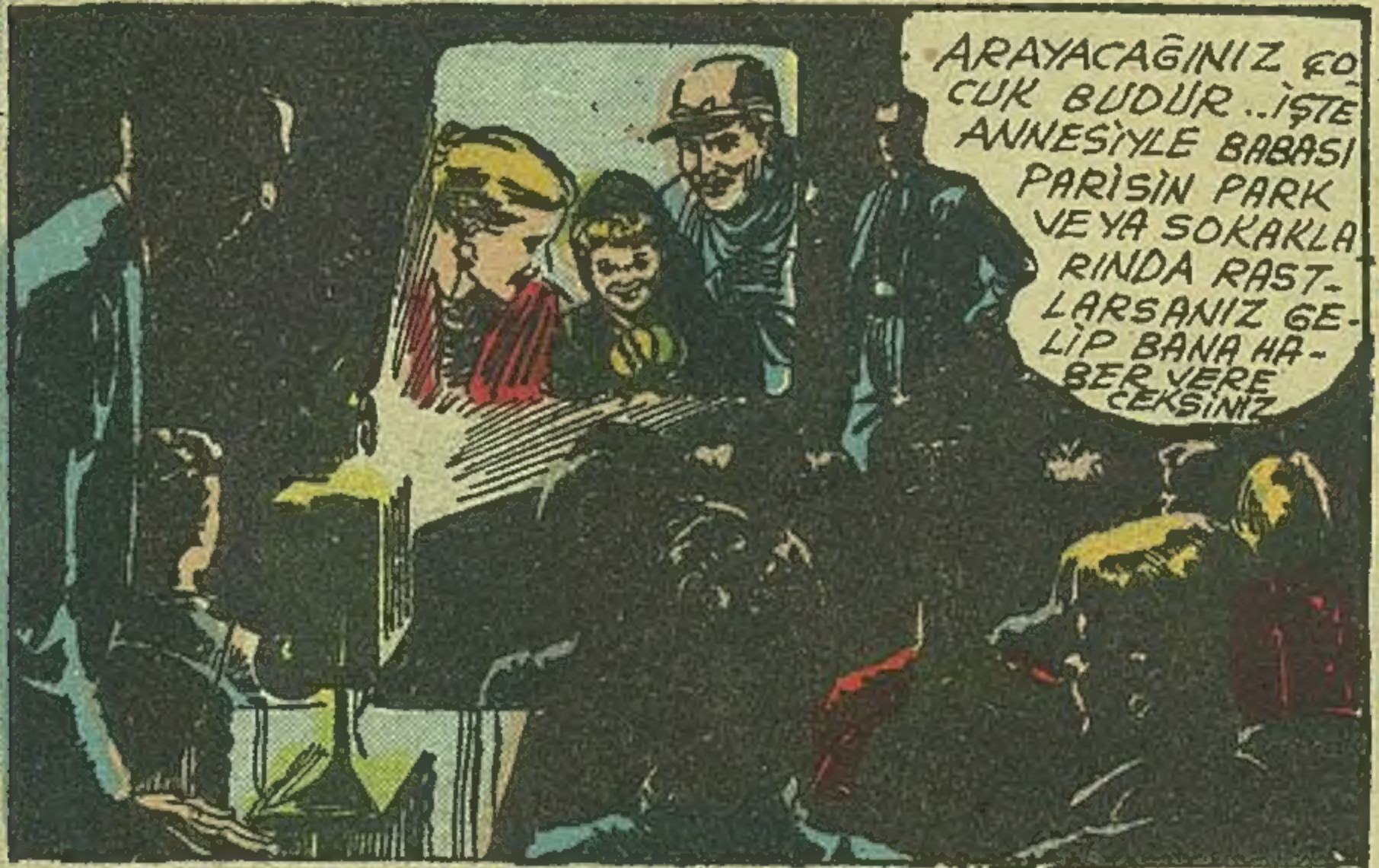
DEFOLUN... BU LÜKS
OTELİN ÖNÜNDE
TOPLANMAYIN

HAYDİ ÇOCUK-
LAR...

SU ÇILGIN AMERİKA-
LILAR! BUNLAR İÇİN
EN LÜKSSALONU
AYIRT-
TI.

ARAYACAĞINIZ ÇO-
CUK BUDUR... İSTE
ANNESİYLE BABASI
PARİSİN PARK
VEYA SOKAKLA-
RINDA RAŞT-
LARSANIZ GE-
LİP BANA HA-
BER VERE-
CEKSİNİZ

NE PİS ÇOCUK-
LAR! YEMEK
YİYİŞLERİ İŞE
REZALET.

BÜTÜN
HEVESLE-
RİYLE YO-
LA DÜZÜL-
DÜLER.

NAT PINKERTON ÇOCUK-
LARIN GİDİŞİNİ SEYRETTİ.

BİR BAŞKA OTELDE...

FENA BİR NEZLEDEN
İBARET BAY STARLOK
AMA ÇOCUKLA ANNESİ-
NİN BİRKAC GÜN SOKA-
ĞA ÇIKMAMASINI TA-
KİYE EDERİM

SİZİN ÇOCUK HAFİYE-
LERDEN
BİR HABER
YOK MU?

SES ÇIKMADI
AMA ONLARA
İTİMA DİM VAR.
GİDİP ŞU LUPO-
YA BAKAYIM MON
MART'DA OTURU-
YORMUS

BAŞINDA BİRAZ
BEN DURSAM
OLMAZ MI HAM-
FENDİ. SİZ
KENDİ KENDİNİ-
Zİ HARAP
EDİYOR
SUNUZ.

BAŞINDAN AYRILA-
MAM. HALİ FENA-
LAŞTI. SİZ GİDİN
BİRAZ HAVA
ALIN

NE SEFALET.. BUNA
RAĞMEN BURADA
OTURANLAR
VAR. ÇOCUK
SESLERİ GE-
LİYOR.. AĞ-
LIYORLAR

GÜNAYDIN LUPO.. HA-
FİYELERİMİN REİ-
SİNDEN HABER
ALAMAYINCA...

GELEMEDİM
REİS.. İVON
İLE İVET AĞ-
TILAR. ÇARŞIYA
GİTMEM.. YEMEK
PIŞIRMEM LÂZİM
DI. İÇERİ BUYU-
RUN DAHA İYİ
ANLARSINIZ.

AMAN YARABBI
KORKUNÇ...
HAYVANLAR
GİBİ YAŞI-
YORLAR
NAT...

NE GÜZEL ÇOCUKLAR..
MERHABA İVON MÉR.
HABA İVET.

HÜKÜMETE HABER VERE-
MEDİM. ÇÜNKÜ İVONLA İVE-
Tİ ELİMDEN ALIRLARDI.
ANNEMLE BABAM BOMBAR-
DİMANDA ÖLÜNCE ON-
LARDAN AYRILMIYA-
ÇAĞIMA YENİN
ETTİM

YETİŞİR.
HAYDİ
ÇARŞIYA
ÇIKIYO-
RUZ..
TAKSİ
ÇAĞIR

ARKASI VAR